

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ἙΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 731

Ἔτος ΛΑ΄.

1 Ὀκτωβρίου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι Τ. 147

Τηλ. 3 628.280

Ἡ Κατήχησις δημιουργεῖ νέον ἡδιυὸν κόσμον

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων

Ὅσα συνέβησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ συμβαίνουν βαθύτατα ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσεως ἐν τῇ κοινωνικῇ ἡμῶν διαδιώσει. Ὁ Ἰησοῦς ἔθηκε τὴν ὑψίστην ἀξίαν ἐπὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου, οἱ δὲ ὁπαδοὶ του ὀφείλουν διὰ τοῦτο νὰ ἐπιδεικνύουν ἐνδιαφέρον πρὸς θεμελίωσιν μιᾶς εὐγενοῦς καὶ ἀνωτέρας πνευματικῆς κοινωνίας, ἥ ὅποια θὰ ἐξυπηρετῇ κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς ἀνθρωπίνους ἀνάγκας.

Ἡ κοινωνία φαίνεται ἀντιλαμβανομένη τὴν τεραστίαν ἐπίδρασιν τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἐθαγγελίου πρὸς δημιουργίαν εὐτυχοῦς χριστιανικῆς κοινωνίας. Οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε καταστῇ τόσο σαφές, ὅτι ἡ

προσωπικὴ υἱικὴ στοργή καὶ εὐσέβεια τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸν δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς τοιαύτης κοινωνίας, ὅταν ἡ προσωπικὴ εὐσέβεια δὲν συνοδεύηται ὑπὸ κοινωνικοῦ ἰδεώδους, ἀλλὰ διατηρεῖ ἐνθρονημένην εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀνομίαν.

Ἴσως τινὲς θ' ἀρνηθοῦν, ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν ὑπάρχει τι τὸ ἐσφαλμένον καὶ ἀτοπὸν. Δυστυχῶς καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν περισσοτέρων τῶν 19 αἰώνων χριστιανικῆς ζωῆς καὶ ἱστορίας ἱστάμεθα ἀκόμη μακρὰν τῆς ἐκτιμήσεως τῆς σημασίας τοῦ ἰδεώδους μιᾶς κοινωνίας, εἰς τὴν ὅποیان ὁ Θεὸς εἶναι Πατὴρ ὅλων καὶ ἐν ἧ οἱ ἀνθρώποι ὀφείλουν νὰ σκέπτονται καὶ νὰ διαβιοῦν ὡς ἀδελφοί. Καὶ ἐνθ' ἐδιδάχθημεν ν' ἀκολουθῶμεν. Ἐνα, ὅστις ἐδίδαξε τὴν ἀγάπην

μεταξύ όλων των ανθρωπίνων φυλών, αποδεικνυόμεθα ἐν τούτοις, ὅτι εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν ἔχομεν ὀλίγην ἀγάπην καὶ περισσότερον μῖσος, φιλαργυρίαν καὶ ἐγωϊσμόν. Παρὰ τούτο ἐκάστη γενεὰ τῶν Χριστιανῶν θαδίζει πρὸς τὰ ἐμπρὲς, πλάττουσα ὄνειρα περὶ καλυτέρας κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ὑψίστη καὶ τελεία ἀγάπη πρέπει νὰ βασιλεύσῃ. Ἐκάστη δὲ γενεὰ ἔχει τοὺς ἰδίους τῆς πρωτοπόρους κήρυκας, οἱ ὅποιοι καταγγέλλουν τὰς ἀμαρτωλὰς πράξεις τῆς ἐποχῆς των καὶ υποδεικνύουν τὴν ὁδὸν ἐνὸς ὁραιοτέρου, ἠθικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ κόσμου. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἀπεδείχθη τούτο ἀληθέστερον ὅσον κατὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν.

Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ προσωπικὴ μας γνώμη περὶ τῶν μεγαλυτέρων κακιῶν τῆς ἐποχῆς μας, ἡ ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὰ ὄνειρα τῆς νεότητος καὶ ἡ προοπτικὴ ἡμῶν περὶ ἐνὸς περισσότερον τελείου κόσμου, ὁ ὅποιος μᾶς ἀκολουθεῖ, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει πάντοτε νὰ συνεισφέρῃ ἀπάσας τὰς δυνάμεις τῆς εἰς τὴν δημιουργίαν αὐτοῦ τοῦ καλλιτέρου κόσμου, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τῆς γῆς συνεχίζεται ἡ ἀνθρωπίνῃ δυστυχία καὶ ὁ καταθλιπτικὸς πόνος καὶ ἐφ' ὅσον ἀκόμη ἀπαιτεῖται τούτο ἢ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἀναφερομένη διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ καλλιτέρα συνεισφορά τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ ὑψίστη διόρασις καὶ θαθεῖα γνώσις τῆς θρησκείας ἔδει νὰ ἐνωθοῦν ἐν τῇ ἀποπειρᾷ καὶ προσπάθειᾳ αὐτῶν, ὅπως θεμελιώσουν ἕνα νέον ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν κόσμον συμφώνως πρὸς τὸ θεῖον υπόδειγμα αὐτοῦ τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς θρησκείας μας.

Υπάρχουν τινές, οἱ ὅποιοι φρονοῦν, ὅτι ἡ νέα αὐτὴ κατάστασις τῆς δημιουργίας θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς κοινωνίας δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μόνον διὰ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς βίας. Οὗτοι ὑποστηρίζουν, ὅτι τὸ περιχαρικομένον ἐντὸς τοῦ φράγματος τῆς ἀμαρτίας ἀνὼνυμον πλῆθος τῶν παραβατῶν τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ προτιμᾷ τὴν ὑπαρξίν μᾶς ἀδίκου οἰκονομικῆς τάξεως καὶ μᾶς παρανόμου προσωπικῆς ζωῆς καὶ ὅτι δὲν θὰ παραιτηθῇ τῆς προτιμήσεώς του ταύτης ἕνεκ σκληροῦ ἀγῶνος. Υπάρχουν ἄλλοι ὅμως, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀντίθετον γνώμην καὶ οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζουν, ὅτι ὅπωςδήποτε ἡ τελεία χριστιανικὴ ἀγάπη οὐδέποτε θὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς μεθόδου τῆς βίας, καίτοι οἱ τελευταῖοι γνωρίζουν, ὅτι ἡ πορεία αὐτὴ διὰ τὴν ἐπικράτησιν ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ἐντολῆς «τοῦ ἀγαπάτε ἀλλήλους» πιθανὸν νὰ εἶναι μακράν. Ἐν τούτοις πιστεύουν ἀπολύτως εἰς τὴν παραβολὴν τῆς ζῆμης καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀκολουθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι τὴν ὁδὸν τῆς ἐντελοῦς ἀγάπης ἀγωνιζόμενοι, ὅπως πείσουν καὶ τοὺς ἄλλους, ἵνα ἀντιληφθῶν καὶ αὐτὰ τὴν ὁραιότητα καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητα αὐτῆς τῆς χριστιανικῆς ὁδοῦ, ἥτις εἶναι ὁδὸς ἀρετῆς μὲ πλήρη τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τοὺς χρησιμοποίησιν καταλλήλως εἰς τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἐπικρατήσεως ἐν τῷ κόσμῳ τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ἡμέρας.

Ὁ Χριστιανὸς Κατηχητὴς ὀφείλει νὰ συνταχθῇ μὲ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τὴν δευτέραν ὁμάδα. Οὗτος, ὥς εἰς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ κατηχήσει τῶν παιδιῶν, θὰ ἔχῃ συναίσθησιν τῆς εὐθύνης καὶ θὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ βασιλείου

τῆς ἀγάπης ἐπὶ τῆς γῆς. Θὰ διακρίνῃ δὲ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός του, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ καλλίστη εὐκαιρία τῆς ζωῆς του νὰ καταστήσῃ τὰ παιδιὰ τῆς τάξεώς του οἰκοδόμους τοῦ νέου ἠθικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ τούτου κόσμου.

Πιθανὸν ἡ πρώτη προσπάθεια τοῦ Κατηχητοῦ θὰ κατατείνῃ εἰς τὸ νὰ βοηθήσῃ τὰ παιδιὰ ν' ἀντιληφθῶν τὰ ἴδια, κατὰ τί ἡ σύγχρονος κοινωνικὴ τάξις ὑπολείπεται τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ εἶχεν ὡς οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Τούτο βέβαιον δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐκολον, διότι οἱ μαθηταὶ τῆς τάξεώς του ἀναμφιδόλως θὰ προσελκύωνται εὐκολώτερον ἀπὸ παιδικὰς διασπαστάσεις καὶ ἄλλας εὐχαριστήσεις, ὥστε τελικῶς νὰ ἀπαφύγουν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Κατηχητοῦ παραγγελλομένων, διότι καὶ περισσώτερας προσωπικὰς θυσίας τοὺς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπὸ ταύτου παραγγελλόμενα.

Ἀνωτέρω ἐξετέθη ἡ ἀνάγκη τῆς συναισθήσεως τῆς ἐπιπολαεύουσας ἐν τῇ σύγχρονῃ κοινωνίᾳ ἀμαρτίας. Ἦδη ὁ ἐπόμενος τοῦ Κατηχητοῦ ἀγὼν εἶναι ἡ καθοδήγησις τοῦ παιδιοῦ εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασιν, ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ προσπάθειά τις περὶ τῆς ἐπιβολῆς καὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὄφείλει δὲ νὰ κατανοήσῃ εἰσέτι τὸ παιδί, ὅτι διὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ἀπαιτεῖται ἀδιάλειπτος προσωπικὴ προσπάθεια καὶ ἐργασία καὶ ὅτι τούτο δὲν εἶναι ἀπλῶς ὑπόθεσις μόνον τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τοῦ Κατηχητοῦ, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας του ἀπαιτεῖ τὴν ἐλευθέραν συγκατάθεσιν του καὶ τὴν αὐτομικὴν συνεργασίαν. Ἐνταῦθα καταφαίνεται καὶ ἐν ἐκ τῶν ἔργων τῆς κατηχητικῆς «διδασκαλίας» ὅτι δηλ. ἐπιβάλλεται ἡ καθ' ὅσονδήποτε τρόπον ἐνίσχυσις τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐφήβων, ὅπως διαπιστώνουν τὰ ἴδια, ὅτι τὴν χριστιανικὴν λέγοντες νοοῦμεν ὅτι αἱ πράξεις παντὸς χριστιανοῦ πρέπει νὰ εἶναι τοιαῦται, ὅποια πιστεύομεν ὅτι θὰ ἦσαν καὶ αἱ πράξεις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἂν Οὗτος ἔζη μεταξὺ ἡμῶν, ἀκολουθῶν ὁ ἴδιος τὰς ἀρχὰς τῆς διδασκαλίας Του.

Τὸ τρίτον πρόβλημα τοῦ Κατηχητοῦ εἶναι ἡ μετὰ τῶν μαθητῶν του στενὴ συνεργασία πρὸς ἐπίλυσιν τῶν δυσκόλων προβλημάτων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Πάντως δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐκολον νὰ γνωρίσῃ τις τὸν τύπον τοῦ κοινωνικοῦ ὁργανισμοῦ, ὁ ὅποιος ἐμπρικλεῖ τὸ καλλίστον ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν τὴν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν ὑπόστασιν τοῦ νέου. Παραμένει ὅθεν τραχεῖα πάντοτε ἡ προσπάθεια ἀνευρέσεως σταθερῶν κατευθύνσεων, μίση τῶν ὁποίων ὁ χριστιανὸς εἴτε ὡς ἄτομον εἴτε ὡς ὁμάς νὰ δύναται νὰ πράττῃ ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἔχει ἰδίως ἀντιλήψεις δι' ὅ,τι δὴποτε ζήτημα. Ἐἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ὁ Κατηχητὴς δὲν καλεῖται νὰ δώσῃ ἀπλῶς ὑπόδειγμα τι ἐνὸς νέου κόσμου πρὸς ἀπομίμησιν ἢ νὰ διδάξῃ ἀπλῶς τοὺς νέους καὶ τὰ παιδιὰ τί ἀκριβῶς νὰ πράττουν. Ἐκείνο, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπιβάλλεται νὰ κάμῃ χάριν τῶν παιδιῶν, εἶναι νὰ τὰ διδάξῃ ὅπως ἀτενίζουν τὴν ζωὴν των ὡς πράγματι παρουσιάζεται καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν μετὰ θαθεῖας κρίσεως νοημοσύνην των πρὸς ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων. Συνάμα δὲ ὀφείλει νὰ τὰ καταστήσῃ ἱκανὰ, ὥ-

στε ν' ανευρίσκουν την γραμμήν της ακολουθητέας πορείας τόνων των ενεργειών των, όσον και της διαγωγής των. Συνάμα δέ ο Κατηχητής όφείλει νά έμβάλη είς την ψυχήν των παιδιών την σταθεράν έλπίδα θελιώσεως της καταστάσεως της ζωής και νά τά διδάξη αὐτά ότι θρησκευτικῶς ζεῖν σημαίνει πλὴν ἄλλων προσπάθειαν καὶ συνεργασίαν ἐνός ἐκάστου ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἐργασίας του πρὸς προαγωγὴν τῆς θρησκευτικῆς, ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως τοῦ κόσμου.

Φανερόν καθίσταται οὕτω ὅτι ἕνα ποσοστὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐργασίας πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς δημιουργίας μιᾶς χριστιανικῆς κοινωνικῆς τάξεως ἐξαρτάται ἐκ τῆς ἐν τῇ Κατηχητικῇ Σχολείῳ γενομένης ἐργασίας. Ἡ περισσότερον ἀποτελεσματικὴ ἐργασία πιθανῶς θὰ ἐπιτυχθῇ μὲ τοὺς προκεχωρημένους νέους καὶ ἐφηβούς. Ἐν ὁ Κατηχητής εἶναι ἐπιδέξιός καὶ καταβάλλῃ προσπάθειαν καὶ ἔχη καὶ θέλησιν, δύναται νά ἀνεύρισκῃ ἀσφαλῶς ἀναριθμήτους εὐκαιρίας διαπραγματεύσεως κοινωνικῶν προβλημάτων ὑπὸ τὸ χριστιανικὸν πρίσμα. Περὶ τὸν καὶ νά λεχθῇ, ὅτι θὰ εἶναι ἀνάγκη ὅπως ὁ Κατηχητής συνεχῶς παρακολουθῇ τὸ τί οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν σκέπτονται, μέσῳ τῆς ἀναγνώσεως περιοδικῶν καὶ ἄλλων βιβλίων, τὰ ὅποια πραγματεύονται περὶ αὐτοῦ τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος ἐν τῇ πλαισίῳ τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀναπτύξεως τοῦ παιδιοῦ.

Ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ ἀνωτέρου ἔργου ὁ Κατηχητής ἐν ὀφείλει νά ἔχη ὑπ' ὄψιν του ὅτι θὰ ἐρμηνεύῃ ἢ ἀναπτύσῃ τὰς Χριστιανικὰς ἀληθείας ἢ διδασκαλί-
ας διδάσκων ὄχι προσωπικὴν γνώμην ἀλλὰ τὴν αὐθεν-
τικὴν γνώμην τῆς Ἐκκλησίας. Τόσον τὰ παιδιά ὅσον καὶ οἱ ἐφηβοὶ εἶναι ἀναμφοσθητῆτες οἱ περισσότερον εὐπλάστοι καὶ οἱ εὐκολώτερον ἐγκολπούμενοι τὰ νέα ἰδεώδη, ὅταν μάλιστα ταῦτα ἐμπεριέχουν καινοφανεῖς ἰδέας, συνδεομένας μετὰ τοῦ παρόντος. Ἀκριτὰ ἔχουν ἤδη ἐκτεθῇ περὶ αὐτῆς τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀναμορφώσεως τῆς κοινωνίας μέσῳ τῆς ἐπερχομένης νέας γενεᾶς, ὥστε νά παρέλκῃ πᾶσα ἐπαγέλῃς των ἐνταῦθα.

Αὐτὸ τὸ ἄκουσμα τῆς δημιουργίας ἐνός νέου καὶ ὠραιότερου ἠθικοῦ κόσμου δέχονται πρὸ παντός οἱ ἐφηβοὶ ἐκάστης γενεᾶς. Ἀλλὰ τοῦ περισσοτέρου ὅμως παιδικοῦ κόσμου οἱ ὠραῖο ὁραματισμοὶ καταστρέφον-
ται ὑπὸ τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος των γεγονότων κατὰ τὴν πορείαν τοῦ χρόνου τῆς νεότητός των.

Ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ παιδιά ζοῦν σήμερον, δὲν ἐπιδρᾷ εὐνοϊκῶς ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως τοῦ ἠθικοῦ χαρακτήρος τῆς παρουσῆς γενεᾶς των παιδιῶν. Καὶ ἐφ' ὅσον ταῦτα δι-
αμινοῦν εἰς κοινωνίαν, ὅπου ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ κέρδος καὶ τὴν προσωπικὴν ὕλικὴν ὠφέλειαν κυβερνᾷ κατ' ἐ-
ξοχὴν τὴν ζῶν των ἀνθρώπων καὶ ὄχι ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπη, τότε πρόδηλον καθίστα-
ται ὅτι ἰσχυροτάτῃ θὰ εἶναι ἡ τοιαύτη ἐπίδρασις ἐπ' αὐτῶν καὶ μάλιστα πλέον ἀποτελεσματικὴ καὶ παρα-
τεταμένη. Ἡ δὲ διδασκαλία τὴν ὁποῖαν προσφέρει τὸ

Κατηχητικὸν Σχολεῖον, κινδυνεύει νά παραμείνῃ σχε-
δὸν ἄκαρπος. Αὐτὴ ἡ τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας κατὰστασις, ἡ ἀνεπτυγμένη εἰς τὰς ψυχὰς των παιδιῶν καὶ των νέων, ἔδει ἐνωρίς νά μεταβληθῇ, ἵνα μὴ πα-
ραδοθῇ ἡ κακία καὶ μάλιστα εἰς μείζονα βαθμὸν ἐπη-
ξημένη εἰς τὴν ἐπερχομένην νέαν γενεάν.

Εἶναι κατάδηλον, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ὡς κοινο-
νικὸν του σκοπὸν, ἐξυπηρετοῦντα ἐμμέσως καὶ τὴν σω-
τηρίαν των ψυχῶν, ἔχει θεωρήσει τὴν ἀνύψωσιν τῆς
κοινωνίας εἰς ὅσον τὸ δυνατόν ὑψηλότερον ἠθικὸν καὶ
θρησκευτικὸν ἐπίπεδον. Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν δὲ ταύτου
οὐ μικράν συμβολὴν παρέχει ἡ ὑπὸ τοῦ Κατηχητοῦ
καταβαλλομένη ἐργασία. Οἱ Κατηχηταὶ ἔχουν τὴν ὑ-
φίστην τιμὴν νά συγκυαλέγονται καὶ αὐτοὶ μεταξὺ
των ἐργατῶν πρὸς δημιουργίαν μιᾶς καλλιτέρας κοι-
νωνίας, τῆς Χριστιανικῆς κοινωνίας. Ἐξ ὅλων λοι-
πὸν των ἐγνωτῶν των παικίλων θεωρῶν ὡς διαφυλά-
ξωμεν μόνον τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, ἀνεπτυγμένην καὶ ἡρμηνευμένην κατὰ τὴν
ὀρθὴν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν γνώμην, συνεργαζόμενοι
στενῶς μὲ τὴν ἰδανικὴν νεότητα καὶ τὰ εὐπλάστα παι-
διά. Καὶ ὡς δώσωμεν ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς κατευ-
θυντηρίους γραμμὰς εἰς τὴν γενεάν των νέων μας, οἱ
ὅποιοι αὐριοι θὰ κυβερνήσουν τὸν ἐνεστῶτα κόσμον!

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΓ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΓ ΤΑΜΕΙΟΓ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΓΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Ἀρχιμ. Γεράσιμος Βράκας

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς	60
Ἐτησίᾳ	100
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια	6
Ἐτησίᾳ	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

ΚΑΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν καὶ πνεῦμα καινόν δώσω ἐν ὑμῖν».

(Ἰεζ 36,26)

Κάθε τι τὸ νέον, τὸ καινούργιο, μᾶς ἀρέσει, διότι προξενεῖ ἐντύπωση καὶ ἐλαύνει τὸν θαυμασμόν μας. Καὶ πολλές φροντίδας καταβάλλουν οἱ ἄνθρωποι, προκειμένου νὰ παρουσιάσουν κάτι καινούργιο, ἢ νὰ παρουσιασθοῦν μὲ καινούργια ἐνδύματα, καθαροί, ἀξιοπρεπεῖς. Τίποτε ὅμως δὲν ἔμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ ξεκαινούργιωμα τοῦ ψυχικοῦ μας ὀργανισμοῦ, ἔπειτα ἀπὸ τὸ σωτήριο λουτρόν τῆς ψυχῆς. Διὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ σωματικοῦ μας ὀργανισμοῦ, πολὺς λόγος γίνεται. Καὶ λουτρά φημίζονται, καὶ ἐξοχαὶ διαλαλοῦνται, καὶ υπερστυγμὸς διατάσσεται καὶ καθαρὸς ἀέρας ἐπιβάλλεται, καὶ εἰς τὸ θοῦν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν σπεύδουν πολλοὶ διὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὴν πολυπόθητον ἀνακαινίσιν τοῦ σωματικοῦ τῶν ἐρεϊπίου. Ἀλλὰ τί ἀξίαν ἔχουν ὅλα αὐτά, ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀνανέωσιν ἢ μᾶλλον τὴν μεταμόρφωσιν τῆς ψυχῆς, ἐμπρὸς εἰς τὸ μέγα θαῦμα τῆς ἐξομολογήσεως;

Νέος ἄνθρωπος, καινός, καινούργιος ἐξέρχεται ὁ πιστὸς ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριον. Τὸ ὀχυρὸν τῆς ἁμαρτίας ἐκρηγνίσθη πλέον ἐκ θεμελίων. Αἱ κηλίδες τοῦ κακοῦ ἐξηφανίσθησαν. Αἱ ρυτίδες τῆς ψυχῆς ἔφυγον. Αἱ σχισμαὶ τοῦ χαρακτήρος ἐκλείσαν. Καὶ αἱ αἰχμαὶ τῆς καρδίας ἐλείανθησαν. Τώρα πλέον ἡ κατὰμαυρος ψυχὴ, παρουσιάζεται λευκότερη καὶ ἀπὸ τὸ χιόνι. Μήπως δὲν τὸ εἶπεν ὁ Προφήτης; «Δεῦτε καὶ διαλεσθῶμεν, λέγει Κύριος καὶ ἐὰν ὣσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικιοὶ, ὡς χιόνα λευκανῶ...» (Ἠσ. 1,18).

Λευκός, καινός, νέος ἄνθρωπος ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν ὁ Χριστιανός. Τὸ παλαιὸν χρέος ἐσθῆσθ. Ἐσχίσθη τὸ χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν. Ἡ λέπρα ἐκαθαρίσθη. Τὰ τραύματα ἐπουλώθησαν. Καὶ μὴ νέα ζωὴ τώρα ἀρχίζει. Ζωὴ ἡρώτικῶν ἀποφάσεων, ζωὴ ἀγῶνος, πνευματικοῦ. Ναί! εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀπελπισίας, τώρα ἡ ζωὴ, εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀγωνίας, τώρα ὁ ἀγών. Τὸ στοιχεῖον τοῦ κοινοῦ, τοῦ νέου, συνθέτει τώρα τὴν ζωὴν τοῦ χριστιανοῦ. Μία ἀλλαγὴ ἐγένεν. Ὁ ἄνθρωπος ἥλλαξε πλέον δεσπότην. Καὶ ἀπὸ δοῦλος τοῦ Σατανᾶ, ἐγινε δοῦλος τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ δεσμιότητος τῆς ἁμαρτίας, ἐγινε δέσμιος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ ἡττημένος ἐγένεν νικητής. Αἱ «Μεταμορφώσεις» τοῦ Ὁριδίου ὠχριοῦν ἐνώπιον τῶν πνευματικῶν αὐτῶν μεταμορφώσεων, ποὺ δημιουργεῖ ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις.

Ἡ στολὴ ἡ νέα, ἡ «πρώτη» μὲ τὴν ὁποίαν ὁ στοργικὸς πατέρας ἐνέδωσε τὸν ἐπιστρέφοντα ἄσωτον υἱόν του, αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ψυχικὴν μεταμόρφωσιν ὑποδηλοῖ. Καὶ αὐτὸ θέλει νὰ τονίσῃ, ὅτι δηλ. μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστροφὴν, γίνεται καὶ μία ριζικὴ, ἐκ βάθρων ἀνακαινίσις, ἀνανέωσις, ἀνοικοδόμησις μιᾶς ζωῆς ἀγίας, ποτισμένης ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ἀποδεικνύεται θαυ-

ματουργὸς ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις. Διὰ μίαν ἀκόμη φοράν διαφαίνεται ἡ μεγάλη τῆς ἐπίδρασις ἐπ' αὐτοὺς εἰς τὸν φόβον μας ἀντίπαλον, τὴν ἁμαρτίαν. Ἐκείνη, ἡ ἁμαρτία, μᾶς παραμορφώνει, ἡ μετάνοια μᾶς ἀνακαινίζει. Ἐκείνη μᾶς τραυματίζει, αὐτὴ μᾶς ἰατρεῖ. Ἐκείνη μᾶς ἀφαιρεῖ τὰ στολῖδια καὶ κοσμήματά μας, τὰ τάλαντά μας. Αὐτὴ μᾶς τὰ ξαναδίδει, μᾶς ἐξοπλίζει, μᾶς δίδει νέαν ζωὴν, νέας ἐπιδιώξεις. Γεμάτη εἶναι ἡ ἱστορία ἀπὸ παραδείγματα ποὺ πιστοποιοῦν αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀνακαινιστικὴν δύναμιν τῆς μετανόιας. Παραστρατημένη ἦτο πρότερον ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία! Ἦσαν ὅμως μετενόησεν, ἐγένεν ἡ θεοτίμητος Ὁσία. Ἀκόλαστος νέος ἦτο πρὶν ὁ Λύγουστιος. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐγένεν ὁ ἱερός, ὁ μέγας πατήρ, ὁ ἅγιος Λύγουστιος. Τελώνης καὶ ἁμαρτωλὸς ἦτο ὁ Ματθαῖος. Κοντὰ εἰς τὸν Χριστὸν ἐγένεν εὐαγγελιστὴς καὶ Ἀπόστολος. Διόντης, ἦτο ὁ Παῦλος, κορυφαῖος ἀνεδείχθη ὑσέρων. Ἐξασκεῖ, εἶναι ἀλήθεια, μίαν μυστηριώδη ἀνακαινιστικὴν δύναμιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις. Ἀνοεῖ τὴν δύναμιν τοῦ κακοῦ μέσα μας. Ἐξασθενεῖ τὴν κλίσιν μας πρὸς τὴν ἁμαρτίαν. Ἰσχυροποιεῖ διὰ τῆς θείας Χάριτος τὴν θέλησίν μας πρὸς τὸ ἀγαθόν. Δημιουργεῖ μίαν ἀπέχθειαν καὶ ἀποστροφὴν πρὸς τὸ κακόν. Ἀποτοξινώνει τὸν χαρακτήρα μας, ἀπὸ τὰς δηλητηριώδεις τοξίνας τῶν ἁμαρτωλῶν παθῶν καὶ ἐλαύνει τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὰς ψυχὰς μας.

Δὲν τὸ βλέπομεν αὐτὸ καθημερινῶς; Ἀγνώριστοι παρουσιάζονται ἄνθρωποι ἕως χθὲς δακτυλοδεικτούμενοι, ἁμαρτωλοὶ, ἀκάθαρτοι, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν καὶ σωτηρίαν τῶν. Καθημερινῶς παρατηροῦμεν θαυμαστὰς «ἀλλοιώσεις» τῆς Δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου. Ὁ ἕως χθὲς μέθυσας, σήμερον ποὺ ἐξῆλθε καθαρὸς ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριον, μὲ ἰσχυροποιημένην τὴν θέλησιν καὶ ἀμετάκλητον τὴν ἀπόφασιν τῆς διορθώσεως, παρουσιάζεται τελείως διαφορετικὸς, τελείως ἡλλαγμένος, σόφρων, ἀξιοπρεπής, οἰκογενειάρχης ὑποδειγματικὸς. Ὁ ἕως χθὲς δοῦλος τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ἀθέσμου ἡδονῆς, σήμερον αὐτοπεριορίζεται, κάμνει μίαν στροφὴν 180 μοιρῶν καὶ ἀλλάσει πορείαν. Οὔτε νὰ ἀκαῶσιν πλέον θέλει διὰ ξενύχτια, διὰ παρανόμους δεσμούς καὶ ἐνόχους σχέσεις. Ὁ ἕως χθὲς ἐγκληματίας, ἀδίκος, ἐκδικητικὸς, κακοήθης, σήμερον μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν του, παρουσιάζεται ἡμερος, γλυκὺς, δίκαιος, ἀγαθὸς εἰς σημεῖον ποὺ ὅλοι νὰ διερωνῶνται ποῖα ἄραγε ἀδιόρατος καὶ θαυμαστὴ δύναμις ἐπέφεραν αὐτὴν τὴν ἀπίστευτον ἀλλαγὴν. Πῶς εἶναι, λέγουν, δυνατόν ἀπὸ χθὲς ἕως σήμερον, ἡ ἀγριότης νὰ μετατρέπεται εἰς ἡμερότητα, ὁ θυμὸς τῆς χαρακτὴρ νὰ παρουσιάζεται πρᾶος καὶ εἰρηνικός, ὁ ἀδίκος καὶ ὁ πλεονέκτης δίκαιος, δωρητής, γενναῖος, ὁ ἀνήθικος ἠθικός, ὁ φεύστης καὶ ἐπίορκος καὶ ὁμολόγος, εὐκρινής, τίμιος, ἐγκρατὴς τῆς γλώσσης, ὁ σαρκολάτρης ἀκέραιος καὶ ἠθικός;

Καὶ ὅμως! Ἰδοὺ τὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ. Ἰδοὺ ἡ

δύναμις τῆς μετανοίας, πού ἔχει ὡς ἔργον τῆς, τοὺς παλαιωθέντας ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, νὰ ἀπαλλάσῃ ἐξ αὐτῆς καὶ νὰ τοὺς κάμνῃ νέους καινοὺς ἀνθρώπους.

Διότι, ὡς λέγει καὶ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, «τῆς δὲ μετανοίας ἐστὶ τό, καινοὺς γενομένους, εἴτα παλαιωθέντας ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων, ἀπαλλάξαι τῆς παλαιότητος καὶ καινοὺς ἐργάσασθαι» (P.G. Migne 63, 75 - 84). Δηλ. ὅπως ἕνα καθαρὸ ὕψωμα πού λεκιάζεται, ἔχει τὴν δύναμιν τὸ σαποῦνι νὰ τὸ καθαρίσῃ καὶ νὰ τὸ παρουσιάσῃ πάλιν λευκόν, ὅπως ἦτο πρὶν λερωθῇ, κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ ἡ μετάνοια καὶ ἐξομολόγησις εἶναι τὸ θαυματουργὸν ἐκεῖνο ἀπορρυπαντικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀφαιρῇ τοὺς ψυχικοὺς μας λεκέδες, καὶ νὰ στιλθῶνῃ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ψυχῆς μας, ἀπαλείφοντας κάθε ἔγχος στήματος, κηλίδος,

σκιωρείας καὶ δευδώσεως καὶ κάνοντάς τὴν νὰ λάμπῃ ὅπως τότε πού πρωτοβγήκε ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Δημιουργοῦ.

Καὶ εἶναι αὐτὸ σπουδαία δωρεὰ τοῦ Μυστηρίου. Διότι εἰς τοὺς λεκέδες πού δυσκόλως ἀφαιροῦνται, ἀντὶ καὶ ἡ ἁμαρτία. Ἀλλὰ ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐφωδίασε μὲ ἰσχυρὸν σαποῦνι. Πού ἔχει ἀπλῶς καθαρίζει, ἀλλὰ καὶ δίδει τὴν δύναμιν εἰς τὴν ψυχὴν, νὰ ἀρχίσῃ πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς, μὲ νέας δυνάμεις, μὲ νέαν ὁρμήν, τὸν ἀδυσώπητον ἀγῶνα τῆς κατὰ τοῦ κακοῦ. Καὶ εἰς τὸ χέρι τοῦ καθενὸς μας εἶναι νὰ χρησιμοποισῇ, πρὸς χάριν ἰδικήν του καὶ ὄφελος προσωπικόν, τὴν ἀνακαίνισιν καὶ τὴν μεταμόρφωσιν πού ὡς δῶρον πολυτιμον, χαρίζει ἡ ἐξομολόγησις εἰς τοὺς πιστοὺς θεράποντάς τῆς.

Περὶ «εἰυόνος καὶ εἰδώλου»

Ἐπιστρατεῦον «ὧλων τῶν εἰδῶν» τὰ...ἐπιχειρήματα τὸ ἐντυπον τῆς «εὐκολίας» καὶ τῆς «ἐξ ἡμισείας Ὁρθοδοξίας», πού ἐρευνᾶται ποζάρων καὶ μὲ τίτλων «ὀρθόδοξος», μὲ πολὺστορφον δικηλαβισμόν εἰκονομάχων καὶ υπερήφανον αὐθεντικότητα Παπῶν ἐφθέγγετο καὶ τοῦτον, σὺν τοῖς ποικίλοις ἄλλοις, τὸν ὀγκώδη... δογματισμόν: ὅτι «τὸ διωρθωμένον ἡμερολόγιόν» τοὺς ἐν σχέσει πρὸς τὸ Γρηγοριανόν εἶναι σχέσις εἰυόνος καὶ εἰδώλου!!! Τὶ νὰ εἴπῃ τις; «Ὅταν κανεὶς «τὸ πάρε ἀπόφασι» ν' ἀπορρίψῃ καὶ τὴν ἐντροπὴν καὶ κάθε «ἐμπόδιον», διὰ νὰ «στήσῃ» τὸ θέλημα καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ πείσμα του, δὲν κρατεῖ τίποτε! Σάμψωνα καὶ μὲ ἕνα δημῶδες, «ἐκαίνου πού δὲν ἐντρέπεται, ὁ κόσμος εἶν' δικός του! Ἦτο τρόπος, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ συμφεροντολόγοι ἀπατεῶνες δὲν θ' ἀνακαλύψουν «εἰρήματα» ὡς καὶ τοῦτο; Ἄς διακηρύσῃ ἡ πραγματικότης καὶ ἀλήθεια τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα: αὐτοὶ θ' ἀφίξονται εὐρήματα! Ὅντως δραβεῖον εὐρεσιτεχνίας τοὺς ἀξίζει. Φτοῦ, νὰ μὴ βασκανθοῦν! Ἐὰν καθίστανται γελοιοὶ καὶ φωρῶνται ψευδολόγοι ὑποκριταὶ «ὀλίγον» τοὺς μέλλει». Τοὺς ἀρκεῖ ὅτι «κῆρον ἐπιχειρήματα». Ὅ,τι θέλει ἄς εἶναι. Ἀδιάφορον!

Κάνουν λόγον καὶ...παρὰλληλισμὸν περὶ «εἰυόνος καὶ εἰδώλου» πρὸς «στήριξιν» τοῦ φραγκοημερολογίου των!! «Ὅλοι οἱ χημικοὶ τοῦ κόσμου ἄς «διῶλίσουν» αὐτὰ τὰ «στοιχεῖα», νὰ ἰδοῦμε ἂν ἐξάγεται τὸ «συμπέρασμα» πού «πασάρουν», ἂν ὑπάρχῃ ὁμοιότης πού τοὺς δικαιώνει. Τὶ εἶναι εἰυόν καὶ τί εἶναι εἰδῶλον; Εἰυόν εἶναι ἀπεικόνισις προσώπου ὑπάρχοντος, φέρουσα τὸν νοῦν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ πρωτοτύπου. Εἰδῶλον εἶναι σκιὰ ἀνυπόστατος, φανταστικὴ παράστασις πράγματος ἀνυπάρχοντος. Ἡ εἰυόν τῶν ἱερῶν προσώπων ἀπολαύει σεβασμοῦ καὶ τιμητικῆς προσκυνήσεως, ἡ ὁποία ἦτο πάντοτε ἡ αὐτὴ εἰς τὴν Ἑκκλησίαν» τὸ εἰδῶλον εἶναι «δημιούργημα» τῆς ἐμπειρίας τῶν ἀνθρώπων, ἐδελυκτὸν καὶ ἀποτρεπτικόν. Εἰς τί λοιπὸν συνίσταται ἡ «παρουσίασις», τὴν ὁ-

ποῖαν ὑπὲρ αὐτῶν ἐπικαλοῦνται οἱ γενναῖοι; Μήπως ἀκριβῶς τοὺς καταδικάζει αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀρτίζουν πρὸς «δικαιοσύνην»; Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει. Ὅχι μόνον ὡς πρὸς τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἀνταρτικὴν διάθεσιν ἐναντὶ τῆς πορείας τῶν Πατέρων μιμῶνται τοὺς εἰκονομάχους, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον ἐνεργείας καὶ ὅπως ἐπεχειροῦν ἐκεῖνοι οἱ ἀλιτῆριοι νὰ ἐπενδύσουν καὶ με...εὐλάβειαν τὴν εἰκονομαχίαν των, οὕτω καὶ οὗτοι ἐπιχειροῦν ν' ἀποδώσουν εἰς τὴν οἰκουμενιστικὴν παρατροπὴν των καὶ...ἱερότητα τῆς εἰυόνος!! Ὅντως ἡ ἀναίδεια δὲν ἔχει ὄρια.

Οἱ εἰκονομάχοι τὴν ἀσέβειαν των ὠνόμασαν «μεταρρύθμισιν», «διόρθωσιν» κ.λ.π. Περιστὸν νὰ σημειώσωμεν ὅτι τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς φραγκοημερολογίτας, διότι τοῦτο γνωρίζουν καὶ...οἱ κότες καὶ τὸ νῦν «ἐπιχειρήμα» των ἀκριβῶς εἰς τοῦτο ἀναφέρεται. Οἱ εἰκονομάχοι ποδοπατήσαντες τὴν τιμὴν τῆς εἰυόνος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων καὶ ἀθετήσαντες τὴν πορείαν τῶν Πατέρων των, ἦνοιξαν «νέαν ὁδόν» πρὸς τὴν ἀσέβειαν, τὴν ὁποῖαν ἐχαρκαχτήσαν «διόρθωσιν» κ.λ.π. Ἀπαρῶντα οἱ φραγκοημερολογίται «καταπαύσαντες τὰς εορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς», κατὰ τὸν ψαλμῶδον, ἀθετήσαντες τὸ αἰώνιον Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας, λοξοδρομήσαντες ἀπὸ τὴν πορείαν τῶν Πατέρων των, καυχῶνται καὶ «μᾶς ἐκασφαίνου» τὰ αὐτὰ ὅτι ἔκαμαν «διόρθωσιν». Οἱ εἰκονομάχοι, διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξυπηρετήσουν τοὺς σκοποὺς των, προέβαιναν εἰς αὐτὴν τὴν «μεταρρύθμισιν—διόρθωσιν». Καὶ οἱ νῦν εἰκονομάχοι φραγκοημερολογίται, διὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τοὺς ἀντιχριστικὰς οἰκουμενιστὰς καὶ εἰσαγάγουν εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν, προέβησαν εἰς αὐτὴν τὴν «μεταρρύθμισιν—διόρθωσιν»! Καὶ ἀντὶ νὰ κρυφθοῦν καὶ αἰσθανθοῦν τὴν αἰσχύνην των, πηδοῦν καὶ κοροεῖνται ὡς πὶ πόρνη, αἰτινες, κατὰ τὸν ἁγιον Χρυσόστομον, «προλαμβάνουσαι, ἀποκαλοῦσι πόρνας τὰς τιμίας, ἵνα μὴ ἔχωσιν ἐκεῖναι τί ἀνθυδρίσωσιν»,

«Αν αίσθάνεται ή πόρνη, αίσθάνονται και αυτοί. Τὰς «διορθώσεις» σας, κύριοι, εἰς τὸ μυαλό σας καὶ εἰς τὸ κελλί σας νὰ κάμνετε ὄχι εἰς τὴν Παρακαταθήκην τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν πατροπαράδοχον κληρονομίαν. Καὶ κατὰ πῶς φθέγγονται, φαίνεται ὅτι ἐπιζητοῦν νὰ προκαλέσουν εἰς τοὺς ἀφελεῖς καὶ τοὺς ἀμελετήτους καὶ τοὺς «προθύμους» νὰ καταπαύσουν τὴν ἐξεγερθεῖσαν συνείδησίν των τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι καὶ ἐνεργούν... ἐκκλησιαστικῶς!! Τῆς ἀναίσχυντίας καὶ ἀθεοφοβίας; Ναί. Ἐκεῖνα ποῦ ἐπαχτοποίησεν ἡ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ σωτηρίαν τῶν Χριστιανῶν ἐπικαλούμενοι, παρυσιάζων τὰς πράξεις των ὡς... εὐθυγραμμίζοντας με ἐκεῖνας!! Κύριοι, ἐλέησον. Τὸ κτίσιμν καὶ τὸ χάλασμα θεωρεῖται ἀπὸ αὐτοὺς τὸ ἴδιον πρῶτον! Κάμνοντες οὗτοι τὰ ἀντίθετα τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἔχουν καὶ τὸ θράσος ν' ἀναιδίζονται. Καὶ με ἱταμότητα ἀπίστευτον ἐπαναλαμβάνουν μέχρις ἀγρίας ὅτι ἔκαμαν «ἀπλῶς διορθώσιν», προκαλοῦντες τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία κάμνει «διορθώσεις» ἀντιθέτως. Καὶ ποῖος τῶς ἐρώτησε πῶς ὀνομάζουν τὴν οἰκουμενιστικὴν των ἀθλιότητα, διὰ νὰ φάσκων τὰ τῆς ἀνοίας ρητὰ; Τὸν Οἰκουμενισμὸν ἐργάζονται καὶ πράττουν; ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἀθεοφοβία καὶ ἐξαπάτησις καὶ περιφρόνησις τῶν Πατέρων. Ἐκαμαν, λέγει, «διορθώσιν»! Ἀνάθεμα καὶ εἰς τὰ «διορθωματα» τους καὶ εἰς ἐκείνους ποῦ τὰ ἔκαμαν καὶ εἰς ἐκείνους ποῦ τὰ ἀκολουθοῦν. Ὅχι ἀπλῶς ἡμεῖς, ἀλλ' ἡ ἁγία Ἐκκλησία Οἰκουμένη καὶ αἱ λοιπαὶ ἁγίαι Σύνοδοι καὶ οἱ Πατέρες ἀναθεματίζουν τοὺς προστιθέντας τι ἢ ἀφαιρούντας ἢ ἐπεμβαίνοντας εἰς τὰ τῶν Πατέρων, ὅπως παρεδόθησαν καὶ παρελήφθησαν. Τὸ φραγκοημερολόγιόν τους «δὲν εἶναι, λέγουν, Γρηγοριανόν, ἀλλὰ «διωρθωμένον Ἰουλιανόν»!! Δηλαδή τὸ Γρηγοριανόν τί εἶναι; τίποτε ἄλλο ἀπὸ διωρθωμένον; Μὰ, ἐπὶ τέλους, τὸσον ὑποτιμῶν τὴν νηρησύνην ὅλων τῶν ἀνθρώπων αὐτοὶ οἱ χαλκοπρόσωποι καὶ ἀναιδεῖς δικολάβοι καὶ συμφεροντολόγοι ὑποκριταί; Τὴν ὑποκρισίαν καὶ ἀναιδειαν ὅλων τῶν αἰρετικῶν υἱοθετοῦν, ὅλας τὰς προφασιολογίας ἐπιστρατεύουν, μόνον εἰς τὰ τῶν Πατέρων νὰ μὴ ἐμμεῖνουν, μόνον τὰ «διορθωματα» των νὰ στήσουν. Καὶ ξεύρετε ποῖος ὀνόμασε πρῶτος τὸ φραγκοημερολόγιόν τους «διωρθωμένον Ἰουλιανόν»; Ἐνας προτεστάντης ὀνόματι Βεϋέλλος. Φάσκοντες οὗτοι τὰ τοιαῦτα, ποῶν τάχα σκοπὸν ἔχουν; Νὰ παρουσιάσουν, ὅτι αὐτὸ τὸ «διορθωμά» των δὲν ἔχει «καμὶάν σχέσιν» με τὸν ἅγιον Οἰκουμενισμὸν καὶ ὅτι δὲν ἔκαμαν τὴν «διορθώσιν» των διὰ νὰ ὁμοιάσουν καὶ προσεγγίσουν τοὺς αἰρετικούς παπιστὰς καὶ προτεστάντας καὶ λοιπὸς; Μὰ τότε πλέον ἀσυνείδητοι ψευδολόγοι δὲν ἐφάνησάν ποτε. Καὶ θὰ ἔχουν συγχώρησιν οἱ κατερχόμενοι εἰς τοιοῦτον σημεῖον εἰς τὰ τοῦ Θεοῦ; Ὅταν αὐτοὶ οἱ τεχνουργήσαντες αὐτὰ τὰ «διορθωματα» διεκέρυξαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ διακηρύσσον συνεχῶς τὸν στόχον των, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ τὴν «ἐνωσιν» με τοὺς ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀθέτησιν δηλαδή τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅποια τόλμη (τὸ ὀλιγώτερον) χρειάζεται διὰ νὰ ἐπιχειρῇ ν' ἀρνήσῃ τις ταῦτα καὶ ἐπιζητῇ «δικαιώσιν» περὶ τῆς ὁ-

ποίας οἱ ἔνοχοι δὲν ἐνδιαφέρονται; Ὁ σκοπὸς τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ φραγκοημερολογισμοῦ ἦτο προδιαγεγραμμένος ἦτο «παραδοχὴ τοῦ ἡμερολογίου τῶν Δυτικῶν», ὡς εἰσαγωγὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐν τούτοις ἡ ἀναίσχυντία φάσκουσα ἐπιμόνως περὶ «διορθώσιν», δοῦλεται νὰ...δείξῃ ὅτι πρόκειται περὶ «ἄλλου» τινὸς! Οὐχὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἀσυνείδητους, ποῦ κατηλέονταν τὰ θεῖα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ὁρθοδόξου, ἀλλὰ διὰ τοὺς ποιούντας τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν ψυχὴν των σημειούμεν καὶ πάλιν αὐτὰ τὰ κείμενα καὶ τοὺς λόγους καὶ ἐνεργείας τῶν πρωτοστατῶν τῆς «παραδοχῆς» καὶ εἰσαγωγῆς τοῦ φραγκοημερολογισμοῦ, ἵσως τις μὴ πεπωρωμένως συνειδητοποιήσῃ περὶ τίνος πρόκειται.

Ὅταν, ἐξ ἐπηρεασμοῦ τῶν προτεστάντων καὶ δι' ὑποβολῆς τῶν οἰκουμενιστῶν, ἔγινε διὰ πρώτην φοράν ἐπισήμως ἐπὶ Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου λόγος καὶ πρότασις περὶ «ἀναθεωρήσεως τοῦ ἡμερολογίου», τὴν 10 Ἰανουαρίου 1919, ὁ μὲν Πρόεδρος τῆς Συνόδου, ὁ Πρόεδρος Δωρόθεος, εἶπε: «Νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία σκεφθῇ σιθαρῶς καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν...». Διωρίσθη δὲ «Ἐπιτροπὴ» ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἡτις μετὰ πολλὰς διαβουλεύσεις ὑπέβαλε σχετικὴν «Ἐκθέσιν». Ἦτις, μετὰ ἄλλων, περιελάμβανε καὶ ταῦτα: «Ἐπειδὴ ἂν ποτὲ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μεταβάλλῃ ἡμερολόγιον, θὰ πράξῃ τοῦτο ἵνα συμφωνήσῃ ὁ Ἐκκλησιακὸς λαὸς μετὰ τῶν λοιπῶν λαῶν τοῦ κόσμου, ἡ συμφωνία δὲ αὕτη οὐδαμῶς ἄλλως δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἢ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονεῖ ὅτι δύναται νῦν ἡ Ἐκκλησία ν' αὐξήσῃ τὰς μετολογίας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου κατὰ 13 ἡμέρας καὶ νὰ καταλήπῃ τοὺς ἀπογόνους ἡμῶν τὸ καθήκον νὰ ἐκλέξωσιν ἡμερολόγιον...». Τὶ λέγετε, κύριοι «Ὁρθόδοξοι» τῆς «εὐκολίας»; Περὶ «διορθώσεως» ὁ λόγος, ἢ «ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ»; Ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ «Ἐκθέσει»: «Σχέσεις διεθνεῖς, ἀνάγκαι κοινωνικαὶ καὶ λόγοι πολιτικοὶ καὶ δὴ αὐτὸ τὸ ἐθνικὸν συμφέρον ἀπαιτεῖ τὴν χρῆσιν τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὰ λοιπὰ πεπολιτισμένα ἔθνη ἡμερολογίου... Ἐπιβάλλεται ἡ τοιαυτοτρόπος διαρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ ὅπως πάντες οἱ χριστιανοὶ ἔχωσι τὴν αὐτὴν μετολογίαν καὶ ἐορτάζωσι ταυτοχρόνως... διὰ προσθήκης 13 ἡμερῶν εἰς μίαν ὀρισμένην μετολογίαν...». Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πάντες καθόλου οἱ χριστιανὸι θὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν μετολογίαν καὶ τὸν ταυτοχρόνον ἐορτασμὸν πασῶν τῶν κοινῶν ἀκινήτων ἐορτῶν...». Ὁ μητροπ. Σελευκείας Γερμανὸς (μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς) «προτείνει ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονῶν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς οὐδὲνα κανονικὸν λόγον προσκρούει, ἀποτελεῖ δὲ μάλιστα τὸ πρῶτον βήμα πρὸς τὴν ποδητὴν κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν...» (Ὅπως εἶναι ὁ κατόπιν Ὁσασίων, περὶ οὗ κατωτέρω). «Κατ' αὐτὸν, φόβος σκανδαλισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου δὲν ὑφίσταται πλέον». Ἐνῶ ὁ πρ. Κασαρείας Ἀμβρόσιος φρονεῖ ὅτι «τὸ πλεῖστον τῶν Ἑλληνορθοδόξων χριστιανῶν θέλει δορυετθῇ καὶ σκανδαλισθῇ... τοσοῦτον μᾶλλον ὅσην τὸ Ἰουλιανόν

ήμερολόγιον στενότερα συνδέεται πρὸς τὸ ἑορτολόγιον τὸ ἐκφράζον ζωηρῶς τὸν θρησκευτικὸν βίον τῶν χριστιανῶν...»

Εἰς τὰς γινόμενας ἀπὸ τότε «ζυμώσεις» συνεχῶς ἐπαναλαμβάνεται ὅτι: «Ἡ διαρρύθμισις θέλει ἐπιφέρει τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τοῦ τε Θεοῦ Πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων ἑορτῶν παρὰ πάντων τῶν Χριστιανικῶν ἐθνῶν». - Τὸ ὑπουργεῖον Ἐκκλησιαστικῶν τῆς Ἑλλάδος (ὑπουργὸς Δ. Δρίντζας) ὑποβάλλει εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, 19 Ἰουλίου 1919, «ὡς πρὸς τὴν καθιέρωσιν τοῦ Ἱερωγραφικοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐκκλησιαστικῶς». - «Μετά τὴν λήξιν τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ πολέμου..... δὲν ἐπιδιώκουσιν ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ ζητήματι τὸσον τὴν ἐπίτευξιν ἡμερολογίου ἀκριβεστέρου ἐπιστημονικῶς καὶ πρακτικώτερου, ὅσον τὴν ὑπαρξὴν κοινῆς μετὰ τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων λαῶν ἡμερολογίου». - «Διὰ ταύτης (τῆς διαρρύθμισεως) μόνον δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ πωθούμενον ἀποτέλεσμα καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ὅστις εἶναι ὅπως ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν ἡμερολογίαν καὶ ἑορτάζωμεν ταυτοχρόνως...». - «Ἐπιβάλλεται ἡ ἐνέργεια περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἡμερολογίου καὶ εἴτα νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ σκέψις περὶ μονιμοποιήσεως τοῦ Πάσχα». - «Οφείλομεν ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες νὰ διακονοῦμεν προχείρως τὸ ἡμερολογιακὸν ἡμῶν ζήτημα προβαίνοντες εἰς τὴν διαρρύθμισιν τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου... ἀναμένοντες δὲ τὸ εὐκατεῖον καὶ ποθητὸν τελειότερον καὶ πρακτικώτερον Διεθνὲς ἡμερολόγιον». - Διὰ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου, ἐπιτυχανομένης τῆς ἐνοποιήσεως αὐτοῦ, θέλει ἀναμφισβητήτως ἐπιτελεσθῇ τὸ πρῶτον σπουδαῖον βῆμα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μελετωμένης καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιτακτικῶς ἐπιβαλλομένης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν...».

Ἡ περιβόητος «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920», ἥτις, βάσει καὶ τῶν ἀνωτέρω, κατεστρώθη ὡς «σχέδιον» ἐνεργείας καὶ ἀποτελεῖ τὸν «Καταστατικὸν χάρτην» τοῦ Οἰκουμενικοῦ, ὡς πρῶτον ἀρθρον καὶ «ἐναρξιν» τοῦ «ἔργου» ὀρίζει «τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» (τῶν αἰρετικῶν δηλαδὴ). Εἰς τὸν ὡς ἄνω Γερμανὸν, τὸν ὁποῖον ὁ Μεταξάκις, ὡς λυσώδη οἰκουμενιστὴν, διώρισε «ἀντιπροσώπῳ του παρὰ τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντίας μετὰ τὸν τίτλον μητροπολίτου Θυατείρων», ὡς κύριον συντάκτην τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἀφίερων ἐπὶ τῇ Σήμερίδι του (1973) μίαν τῶν εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ Κέντρον του αἰθουσῶν μετ' ἀναμνηστικῆς πλακῶς!

Προχωρῶν εἰς τὴν «ἐκτέλεσιν» ὁ Μεταξάκις διὰ τοῦ ψευδο«πανορθοδόξου» συνεδρίου του, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διεκήρυξεν ὅτι «διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν τὰ σημεῖα ἐπαφῆς μετὰ τὰς λοιπὰς ἐκκλησίας», ἐπαναλαμβάνοντα δὲ συνεχῶς εἰς τὸ «συνέδριον» αὐτὸ, ὅτι προεξίουν εἰς τοῦτο «χάριν τῆς παγγρησιακῆς ἐνότητος», «διὰ τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν», εἶναι αὐτὸς πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλη-

σιῶν κλπ. κλπ. Ἐλάττωσεν ταῦτα μέρος τῶν σχετικῶν «στοιχείων» - δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιληφθῶν πάντα ἐδῶ - δι' ὧν καταφαίνεται πῶς...εἰλικρινῶς καὶ τιμῶς γράφουσιν καὶ δογματίζουν αὐτοὶ οἱ ὀρθοδόξοι λειτουργοὶ κύριοι καὶ πῶς ἐκτιμῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν νουθεσίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡρὸς τινος δὲ κυρίου, πλὴν ἄλλων, κηρύσσων ἕνας τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου ἐνώπιον τοῦ Ἀθηνᾶγορα καὶ...καρδινάλεων τοῦ Πάπα καὶ ἀριθμῶν «τὰ δσα μᾶς παρέδωκεν ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία», μεταξὺ αὐτῶν καὶ εἰς περίοπτον θέσιν ἔτασε καὶ «τὸ Ἱερωγραφικὸν ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον παραλάβομεν ἀπὸ αὐτῆς»!!

Τὶ λέγετε, κύριοι, λοιπὸν; Ἡ πραγματικότης εἶναι ἐκείνη πού ἐβύλεσθε νὰ παρουσιάσετε; Μάλιστα, κύριοι, νὰ μὴ ψεύδεσθε, μάθετε νὰ φοβήσθε τὸν Θεὸν καὶ ἐντρέψετε τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ μὴ καταντᾶτε ἀνέντιμοι καὶ ψευδολόγοι ἀπαιτεῶνες. Ἐκ τοῦ στόματός σας κρίνεσθε πονηροὶ δούλοι. Οὐχὶ ἱερὰν εἰκόνα πρὸς τιμὴν καὶ σεβασμὸν τοῦ Θεοῦ προσκυνᾶτε, ὡς Χριστιανοί, ἀλλὰ εἰδωλὸν πρὸς ὕβριν καὶ ἀθέτησιν τοῦ Θεοῦ, ὡς εἰδωλολάτραι. Τὸ φραγχοημερολόγιόν σας ἐμπλήθη διὰ νὰ ἐξυπηρετηθῶν τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀθετηθῇ ὁ Θεός, ὅχι διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Θεός.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Λόγια Πατέρων

Οὐαὶ ψυχὴ τοῖς ἔχουσιν ἐπ' ἄνθρωπον ἐλπίδας,
Ὅτι αὐτὸς τεθνήσκει καὶ σὺν αὐτῇ ἐλπίδες,
Καὶ τότε εὗρεθήσονται μὴ ἔχοντες ἐλπίδα.

Συμῶν τοῦ νέου Θεολόγου

Ἔστιοις χαίρων σφόδρα καὶ γεγηθῶς καὶ δια-
χεόμενος τί ἀσχημονέστερον, τί ἀνοητότερον τούτου;
Ἔστιοις ἀλγῶν καὶ ἀθυμῶν τί τούτου φιλοσοφώτε-
ρον; Διὰ τοῦτο καὶ ὁ σοφὸς παραινεῖ λέγων· Κρεῖττον
εἰς οἰκίαν πένθους εἰσελθεῖν, ἢ εἰς οἰκίαν γέλωτος.

Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν μετάνοιαν, ἀγάπησον τὴν ἡσυ-
χίαν. Ἐξώθεν γὰρ τῆς ἡσυχίας οὐ τελειοῦται ἡ με-
τάνοια.

Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου

Πένθος ἐστὶν ἡ κατὰ Θεὸν λύπη, ἣν τίκει ἡ με-
τάνοια· τὰ δὲ τῆς μετανόιας γνωρίσματα, νηστεία, ψαλ-
μωδία, προσευχή, μελέτη, τῶν τοῦ Θεοῦ λογίων.

Ἰωάννου Κλίμακος

Ἀναλγησία καρδίας ἐπώρρισε νοῦν, ἐρωμάτων δὲ
πλήθος ἐξήρανε πηγὰς· δίψα καὶ ἀγρυπνία ἐξέβλησαν
καρδίαν - καρδίας δὲ θλιβείας ἀπεπήδησαν ὕδατα.

Ἰωάννου Κλίμακος

Ἐὰν τις τὸ μακάριον καὶ κεχαριτωμένον πένθος
ὥσπερ διπλοῦσα νυμφικὴν ἐνεδύσαστο, οὗτος τὸν τῆς
ψυχῆς πνευματικὸν ἐγγνώρισε γέλωτα.

Ἰωάννου Κλίμακος

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς Ὁσίας Εἰρῆς

ης Χρυσοβαλάντου εἰς Θεσσαλονίκην

Περὶ Παραδείσου καὶ τοῦ αἵ ψυχῶν δικαίων καὶ ἀμαρτωλῶν ἤδη πρὸ τῆς υἱέσεως τοῦ Χριστοῦ

Ἡ λέξις αὕτη Παράδεισος εἶναι Περσική, καὶ τὴν μετεχειρίσθη καὶ ἡ Μωσαϊκὴ γλῶσσα, καθὼς καὶ τὴν λέξιν Ἰσραήλ, ἡ ὁποία εἶναι Χαλδαϊκὴ, καὶ ἡ λέξις πύρ εἶναι τῶν Φρυγῶν. Ὁ Παράδεισος αὐτὸς παρὰ Θεοῦ ἐπάνω τῆς γῆς κατὰ ἀνατολὰς ἐν Ἑδέμ ἐφυτεύθη μὲν θεῖον πρῶταγμα, καὶ ἦτο εἰς κήπος ὠραιότατος καὶ μέγιστος, καὶ δὲν ἔλειπε κανὲν κάρπινον καὶ εὐωδέστατον δένδρον· ὅλα ἦσαν εὐμορφώτατα γὰρ τὰ βλέπει ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἶχον ξεχωριστὴν ποιότητα εἰς τὴν γεῦσιν καὶ εἰς τὴν ὕψαιαν ὠφελιμότητα. Μέγας ποταμὸς εὐγαίνειν ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ Παραδείσου καὶ ἐμερίζετο εἰς τέσσαρας ποταμούς· τὴν δὲ εὐταξίαν καὶ εἶμαρ τὸν ὁποῖον εἶχον τὰ δένδρα, καὶ τὰ ἄλλα εὐωδῆ φυτὰ, καὶ πῶς τὸ ὕδωρ ἔτρεχεν ἐν τῷ μέσῳ καὶ πῶς μεριζόμενον ἐπότιζε τὸν Παράδεισον οὕτε γὰρ ἐνοήση γούς ἀνθρώπινος δύναται, οὔτε γὰρ εἰπῇ.

Τινὲς Ἕλληνας, ὡς λέγουσιν, ἀνιχνεύοντες τὴν Μωσαϊκὴν βίβλον ἢ δι' ἀκοῆς μαθόντες τὴν περιγραφὴν τοῦ Παραδείσου ἀντὶ Παραδείσου ἀσφοδεμῶν λειμῶνων καὶ ἡλίσκων πεδίων ὄνομα ἔδωκαν. Ἐν μέσῳ τῆς Μεσοποταμίας λέγουσιν γὰρ εἶναι ὁ Παράδεισος· τὴν ὁποίαν τώρα ὁ Τίγρης, καὶ ὁ Εὐφράτης ποταμός, ὡς Νῆσον τὴν περιρρέουσιν, ὅχι μακρὰν ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα. Λέγει δὲ περὶ Παραδείσου τούτου καὶ ὁ Φιλοστόργιος παρὰ Φωτίῳ, ὅτι ὁ Παράδεισος εἶναι κατὰ ἰσημερίαν τῆς Ἡοῦς, καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα σημεῖα, καὶ διότι ὁ Ὑφρασις ποταμός, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Γραφὴν λέγεται Φεισσών, αὐτὸς ἐκ τοῦ Παραδείσου ἀναδύσκει, καὶ τρέχει ἀπὸ τὰ Ἀνατολικά μέρη εἰς τὴν Μεσημβρίαν.

Εἰς τὰς ὄχθας τούτου τοῦ ποταμοῦ εὐρίσκεται καὶ τὸ λεγόμενον Καρυόφυλλον, εἶτε καρπός, εἶτε ἄνθος εἶναι· καὶ λέγουσιν γὰρ εἶναι τοῦτο ἀπὸ τῶν δένδρων τοῦ Παραδείσου, διότι ἡ Γῆ ἐκεῖ τριγύρω, ὅχι τοιοῦτον δένδρον δὲν ἔχει, ὅπου τοιοῦτον καρπὸν γὰρ καρπίζῃ, ἀλλ' εἶναι καὶ πολλὰ ἔρημος καὶ ἀκαρπώτατος· καὶ μὲ τὸ γὰρ ἔρχεται ὁ ποταμός αὐτὸς ἀπὸ τὸν Παράδεισον, φέρει αὐτὸ τὸ ἄνθος, τρέχων ἐπάνω τῆς γῆς καὶ δὲν χωνεύει εἰς τὴν γῆν, καθὼς αἱ ἄλλοι ποταμοὶ χωνεύουν εἰς τὸν Παράδεισον καὶ ἀλλαχόθεν εὐγαίνουσι. Ἐχει καὶ ἄλλα σημεῖα αὐτὸς ὁ ποταμός, ὅτι ἐκ τοῦ Παραδείσου ἔρχεται, καὶ λαμβάνει ὑγιεινὴν δύναμιν· διότι λέγουσιν, ὅτι ἂν τις πάσχη ἀπὸ πυρετοῦ λαυροτάτου, καὶ ἔμβῃ εἰς αὐτὸν τὸν ποταμὸν, εὐθὺς ὑγιὲς γίνεται, καὶ τοῦ πυρετοῦ ἐλευθεροῦται· αὐτὰ ὁ Νεῖλος, Τίγρις, καὶ Εὐφράτης δὲν τὰ ἔχουσι. Πολλοὶ θεῖοι Πατέρες εἶναι τῆς γνώμης, ὅτι αἱ ψυχῶν τῶν δικαίων πρὸ τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας γὰρ πηγαίνουσι, καὶ γὰρ αὐλίζονται εἰς αὐτὸν τὸν Παράδεισον· διότι πάντοτε μένει μὲ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ὠραιότητα καὶ χάριν, τὴν ὁποίαν ἐξ ἀρχῆς εἶχε καὶ τοῦτο τὸ συμπε-

ραίνουν ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἂν εἴπῃ τῷ Ληστῇ, «σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ»· οὕτω φάλλει καὶ ὁ μελοποιὸς Κοσμάς· «μία ὑπῆρχεν ἡ ἐν τῷ Ἄδῃ ἀχώριστος καὶ ἐν τῷ Τάφῳ καὶ ἐν τῇ Ἑδέμ Θεότης Χριστοῦ» καὶ ὁ Θεὸς Δογματικὸς· «Ἐν Τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἀδῶν δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ληστοῦ καὶ ἐν Θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ μετὰ πατρός καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος». Ἐπεροὶ δὲ θεῖοι Πατέρες λέγουσιν τὸν αἰσθητὸν αὐτὸν Παράδεισον ἄλλον, καὶ ἄλλον τὸν Νοητὸν, καὶ εἰς τὸν Νοητὸν γὰρ ἐκατοίκησεν ἡ ψυχὴ τοῦ Ληστοῦ· διὰ τὸ αἰσθητὸς τόπος δὲν τρέφει νοητῶς τὴν νοεράν αὐσίαν καὶ ὑπὲρ αἰσθητὴν, δηλαδὴ τὴν ψυχὴν.

Τοῦτο τὸ φάλλει καὶ ἄλλου Ἐκκλησιαστικοῦ ποιητοῦ καλλιέπει· «Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Ληστὴν ἐπιγνόντα σε Θεὸν κληρονόμιον εἰργάσω νοητοῦ Παραδείσου». Οὗτος δὲ ὁ νοητὸς Παράδεισος τίς ἄλλος εἶναι, παρὰ ἡ Οὐράνιος κατοικία, ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ; καθὼς γνώμη ἔχει καὶ λέγει καὶ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ κατὰ Ἰωάννην Ἐβangelίου· «αἱ γὰρ τῶν δικαίων ψυχῶν τῶν ἐπιγεῖων ἀπαίρουσαι πρὸς τὴν ἄνω μεθαρμύζονται πόλιν, τὴν ἐπουράνιον Ἱερουσαλήμ, τὴν τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησίαν, ἣτις ἐστὶ Μήτηρ ἡμῶν, κατὰ τὴν τοῦ Παύλου φωνήν»· καὶ πολλοὶ ἄλλοι θεῖοι Πατέρες εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην εἶναι, ὅτι αἱ ψυχῶν τῶν δικαίων ἐν Οὐρανῶις αὐλίζονται.

«Δικαίων ψυχῶν ἐν χειρὶ Θεοῦ» καὶ μ' ὅλον ὅτι δὲν εἶναι ἡ κοινὴ ἀπόφασις γὰρ ἀπολαύσουσι τὸ τέλειον καὶ ἀνέκδοτον τῆς μακαριότητος, καθὼς καὶ αἱ ψυχῶν τῶν Ἀμαρτωλῶν κρατοῦνται ἐν τόπῳ σκοτεινῷ καίτοι μὴ καταδικασθεῖσαι ἐτι τὴν τελείαν ἐκείνην καταδίκην, καὶ τὴν αἰώνιον κόλασιν θρηγοῦσαι ἤδη τὴν ἐλεεινὴν κατάστασίν των. Λέγει δὲ καὶ ὁ θεὸς Νεμέσιος· καὶ καθαραὶ ψυχῶν χωραῖσιν εἰς τὸ Φῶς, φῶς οὖσαι· αἱ δὲ μεμολυσμέναι, καὶ σκοτειναί, εἰς τὸ σκότος, σκότος οὖσαι· κατὰ τὸ θεῖον μῆτρον «Φῶς δικαίους διὰ παντός, καὶ φῶς ἀσεβῶν σβέννυται».

Ἀλλ' ἐμαθες, ὅτι ὁ Ἄδης ἀφ' οὗ κατεπατήθη ἀπὸ τὴν παντοδυναμίαν τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ, εἶναι πάντοτε ἀνοικτός καὶ ἀκόμῃ δὲν ἐκλείσθη ἀπὸ τὴν κοινὴν τοῦ Χριστοῦ ἀπόφασιν διὰ τοῦτο καὶ ἐνεργούσιν αἱ δεήσεις, Εὐχαὶ, καὶ Λειτουργίαι τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, καὶ αἱ πρὸς τοὺς πτωχοὺς Ἐλεημοσύναι, γινόμεναι ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων ὀρθοδόξων, καὶ πολλαὶ ψυχῶν διὰ τούτων λυτροῦνται τῶν βασάνων, κατὰ τὴν ποιότητα, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν των. Ὁ δὲ Λακτάντιος Φιρικλιανὸς θεὸς Πατήρ, χρηματίσας πρὸ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου, ὑποθέτει κατὰ τὸ παρόν, τρίτον τινὰ τόπον, ἐν ᾧ εὐρίσκονται αἱ ψυχῶν πάντων τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσαι τῶν δικαίων καὶ θρηγοῦσαι

Η ΣΤΙΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Διανοητικά προϊόντα του ιερέως

Επίκτητα. Τοιαῦτα εἶναι: ἡ φιλολογικὴ καὶ θεολογικὴ μὀρφωσις καὶ ἡ ἐγκυκλοπαιδικὴ μὀρφωσις.

1. Ἡ Φιλολογικὴ καὶ Θεολογικὴ μὀρφωσις: Αὕτη εἶναι ἀπαραίτητος, διότι ἄνευ ταύτης δὲν δύναται οὔτε νὰ ἐκφρασθῇ οὔτε νὰ ἀποκτήσῃ καὶ μεταδώσῃ εἰς ἄλλους γνώσεις ὁ ποιμὴν. Ἀναπτύσσει τὸν νοῦν καὶ καθιστᾷ ἱκανὸν τὸν ποιμένα νὰ ἀποδῇ ὄργανον ἐπιτήδειον πρὸς πραγμάτων ἐπιτυχὴ τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς αὐτοῦ.

Ποία ὅμως εἶναι αὕτη; Ἡ ἀποστολὴ αὕτη συνίσταται: α) εἰς τὸ νὰ ποιμάνῃ καλῶς τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ λογικὴν ποιμνὴν, β) νὰ διδάσκῃ τὰς εὐαγγελικὰς ἀληθείας διὰ τῆς ἐρμηνείας τῶν Ἁγίων Γραφῶν, γ) νὰ ὁδηγῇ τὸ ποιμνιον ἢ τὴν ποιμνὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἡθικὴν τελειότητα, δ) νὰ διορθῶν τὸς ἁμαρτάνοντας καὶ κατευθύνῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος καί, ε) νὰ προσελκύῃ τοὺς ἀπίστους καὶ τοὺς ὀλιγοπίστους, τοὺς μὲν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τοὺς δὲ εἰς τὴν πίστιν διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν συμβουλῶν. Ταῦτα θεοαίως δὲν δύναται νὰ κατορθώσῃ ὁ ἀπαιδευτος οὔτε ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκφρασθῇ καὶ ἐκδηλώσῃ τὰς σκέψεις αὐτοῦ λόγῳ ἑλλειψῶς τοῦ φιλολογικοῦ καὶ θεολογικοῦ καταρτισμοῦ. Μόνον ὁ πεπαιδευμένος εἰς ἀμφοτέτερα ταῦτα δύναται νὰ ἐφαρμόξῃ τὸ τοῦ Παύλου «ἐπίστηθι εὐκαίρως, ἀκαίρως, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον, ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ» (2 Τιμ. 4,2) καὶ «ἔργον ποιήσον εὐαγγελιστοῦ» (2 Τιμ. 4,5). Ὅτι ὁ ποιμὴν πρέπει νὰ εἶναι καὶ θεολογικῶς κατηρτισμένος, εἶναι ἀφ' ἐαυτοῦ φανερόν, διότι εἶναι κεφαλὴ καὶ ἀρχηγὸς τῆς ποιμνῆς. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς θεωρεῖται: α) ὅτι εἶναι ἀνὴρ ἐπιστήμων πολυμαθὴς, σοφός, γνώστης τῶν δογμάτων καὶ τῶν κανόνων καὶ τῶν διατάξεων τῆς

Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐν γένει ἐκκλησιαστικοῦ πνεύματος, β) εἶναι διδάσκαλος σοφῶν καὶ ἀνοήτων, πεπαιδευμένων καὶ ἀπαιδευτῶν καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐμπνέῃ σεβασμὸν πρὸς πάντας, γ) οἱ λόγοι του ὀφείλουν νὰ ἔχουσιν ἀπόλυτον κύρος καί, δ) δὲν εἶναι ἄλλως τε ὀρθὸν νὰ γίνῃται ποιμὴν τῶν σοφῶν καὶ πεπαιδευμένων ἕνας ἀπλοῦς καὶ ἄξεστος ἄνθρωπος. Ἡ φιλολογικὴ μὀρφωσις εἶναι ἀναγκαία ἐνταῦθα διότι μόνον δι' αὐτῆς θὰ κατέχῃ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου καὶ τῆς ἐκφράσεως, ὅστις εἶναι ὄργανον ἀναγκαϊότατον διὰ τὴν ὑπεράσπισιν ἡμᾶς καὶ καταπολέμησιν. Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ Θεολογικὴ μὀρφωσις εἶναι ἀναγκαία καὶ διὰ τοῦτο: ὅτι γνωρίζων καλλίτερα τὰ πράγματα ὁ ποιμὴν δύναται νὰ δίδῃ λόγον παντὶ τῷ αἰτοῦντι.

2. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ μὀρφωσις: Αὕτη συνίσταται εἰς τὴν γνώσιν τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, εἰς τὴν γνώσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, τῶν τυπικῶν διατάξεων, τῶν ἀκολουθιῶν, τῶν λειτουργιῶν καὶ τῶν τελετῶν. Περὶ τῆς παραδόσεως ὁ Παῦλος λέγει τὰ ἑξῆς: «Σὺ τέκνον μου ἐνδυναμιοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι» (2 Τιμ. 2,1—2). Ὁ Ποιμὴν λοιπὸν ὀφείλει νὰ παραλάβῃ τὴν παράδοσιν ταύτην ἀκριβῇ καὶ ἀνόθευτον καὶ νὰ παραδώσῃ αὐτὴν εἰς τοὺς ἄλλους πιστοὺς.

3. Ἡ Ἐγκυκλοπαιδικὴ μὀρφωσις: Αὕτη εἶναι ἀναγκαία διότι οἱ κίνδυνοι ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ εἶναι πολυεῖδεις, διότι θρῖβει αὕτη νέων οἰημάτων ἐστερημένων ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος, μὀρφώσεως καὶ ἀνατροφῆς πεπληρωμένων τύφον καὶ ἀλαζονίας, οὗς πρέπει νὰ ἀντιμετωπίξῃ κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον οἱ κίνδυνοι οὗτοι σήμερον εἶναι σοβαρώτεροι, διότι εἶναι συστηματικώτερον ὀργανωμένοι. Ἐπίσης ὀφείλει ὁ Ποιμὴν νὰ γνωρίξῃ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς διατάξεις αὐτῆς καὶ νὰ τηρῇ τὰ ὅρα τῆς δικαιοδοσίας του. Ὁ ἐπίσκοπος ὀφείλει ὡσαύτως νὰ γνωρίξῃ τὰς δοξασίας τῶν λαπῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν, ἵνα ὑπερασπίζηται τὰ τῆς ὀρθοδόξου τοιαῦτα ἐπιτυχῶς.

τῶν ἁμαρτωλῶν ἀλλ' ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων θείων Πατέρων, δύο τόπους διορίζει, τὸν Παράδεισον καὶ τὴν κόλασιν, καὶ τρίτον δὲν δέχεται. Ὁ Θεὸς Ἀγνόρας Κρήτης ὡς θέβαιον στοχάζεται τοῦτο, ὅτι ὅλαι αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων ἀποθανόντων, ἀπεργαζὸν ἀπὸ τὸν Ἀδὴν καὶ αἱ τῶν δικαίων ψυχαὶ βλέπουσαι τὰ τρόπαια, καὶ τὰ ἄλλα σημεία, τὰ ὅποια ὁ Χριστὸς ἐκεῖ καταπατῶν τὸν Ἀδὴν, ἄφησε, μετατοπίζουσι καὶ ἔρχονται εἰς τόπους φωτεινοὺς, καὶ πρόποντας εἰς τὴν κατάστασιν τῶν τοιοῦτων ψυχῶν, τὰς ὁποίας ἐπισκοπεῖ ὁ Θεός, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ Αὐτοῦ διὰ παντός βλέπουσιν· αἱ δὲ ψυχαὶ τῶν ἁμαρτωλῶν κρατοῦνται, φεῦ! ἐκεῖ εἰς τὸν Ἀδὴν, καὶ μένει κάθε μία εἰς ἀρμόδιον τόπον κατὰ τὴν ἁμαρτίαν τῆς.

Ἰκανὰ ταῦτα, καὶ ὅς μὴν ἐπισωρεῖσθωμεν πλείονας γνώμας θεοφόρων Πατέρων εἰς ὑπόθεσιν μόνῃ τῇ Θεῷ θεοαίως γνωστῇ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Ἡ δειότης τῆς Βυζαντινῆς ἀγιογραφίας

«Ἐδιόθασα μιὰ παράξενη ἱστορία πού σχετίζεται μέ τήν Βερναδέττη τῆς Λούρδης, τόπο περιφήμου προσκυνήματος τῶν Καθολικῶν, ἀνάλογο μέ τήν δική μας Παναγία τῆς Τήνου. Ἡ νεαρή αὐτή βοσκοπούλα εἶδε σέ ηλικία 14 ἐτῶν (τό 1858), 18 φορές τό ὄραμα τῆς Θεοτόκου, μέσα σέ μιὰ σπηλιά, ὅπου σήμερα ἔχει κτισθῇ μεγάλη ἐκκλησία. Ὑστερα ἀπό τίς ἐμφανίσεις αὐτές ἡ μικρή Βερναδέττη μπήκε σέ μοναστήρι καλογραιῶν, ὅπου καί πέθανε τό 1879, σέ ηλικία 35 χρόνων. Ὅταν ζοῦσε στό μοναστήρι διάφοροι πιστοί τῆς πρόσφεραν συχνά ἀγαλματόκια τῆς Παναγίας. Ἡ Βερναδέττη τὰ ἐρριχνε ὅλα μέσα σ' ἓνα ντουλάπι μέ ἀδιαφορία. Ὅπως ἦταν φυσικό ἡ στάσις τῆς αὐτῆς σκανδάλισε τήν ἡγουμένη, ἡ ὁποία τήν ρώτησε γιατί τὸ κάνει αὐτό. Ἡ νεαρή μοναχή ἀπάντησε μέ ἀπλότητα πῶς καμιά ἀπό τίς παραστάσεις αὐτές δέν ἔμοιαζε μέ τήν Παναγία πού εἶδε αὐτή μέ τὰ μάτια της. Καί πῶς ἦταν; Ξαναρώτησε ἡ ἡγουμένη. Δέν μπορῶ νά σᾶς ἐξηγήσω, εἶπε ἡ νεαρή βοσκοπούλα. Τότε ἡ ἡγουμένη ἀποφάσισε νά ἀναφέρῃ τό ἐπεσόδιο στόν ἐπίσκοπο τῆς περιοχῆς, πού κατέφθασε μέ λευκώματα ἀπό εἰκόνες τῆς Παναγίας. Τῆς ἔδειξαν τὰ ἔργα ὅλων τῶν μεγάλων ζωγράφων, πού βρίσκονται σέ μουσεῖα ἢ καθολικές ἐκκλησίες. Ἡ νεαρή κοινούσε ἀρνητικά τὸ κεφάλι της μπροστά σ' ὅλες τίς ἀνομαραστάσεις αὐτές τῆς Θεοτόκου. Καθώς ξεφύλλιζε ὅμως τὸ λευκωμα μαζί μέ τόν ἐπίσκοπο, εἶδε ἑσφινικά μιὰ ζωγραφιά μιᾶς Παναγίας, βυζαντινῆς τεχνουργίας. Τότε σηκώθηκε, τήν ἔπιασε κάτω ἀν ἑκστασι καί γονάτισε λέγοντας: «Σεβασμιώτατε αὐτή εἶναι». Πρέπει νά σημειωθῇ πῶς ἡ Βερναδέττη δέν εἶχε ποτέ της δεῖ στό μικρό χωριό της ὅλες παραστάσεις τῆς Παναγίας ἐκτός ἀπὸ τίς γνωστές καθολικές. Γιατί καί πῶς γίνεται νά πάθει ἑκστασι μόλις εἶδε μιὰ βυζαντινὴ εἰκόνα; Μυστήριο πού φανερῶναι ὅμως πῶς ἡ βυζαντινὴ τέχνη ἔπιασε βαθύτερα τὸ νόημα τοῦ Θεοῦ...»

Ὁ ἐυμνησιασμός καὶ ἡ ἱερὰ ψαλμωδία

«Ἀδόντες καὶ ψάλλοντες τῷ Κυρίῳ...
ᾠμοῖς καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς».
(Ἐφεσ. 5, 19).

Εἶναι γνωστός ὁ ρόλος πού παίζει ἡ μουσικὴ γενικά στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει δική της μουσική, πού ἐκφράζει ἱερὰ συναισθήματα καί ταιριάζει στὴν ἀγιότητα τῆς θρησκείας. Εἶναι μεγάλος θησαυρὸς ἡ Βυζαντινὴ μας μουσικὴ πού ὅταν ἐκτελεῖται ὅπως πρέπει δημιουργεῖ ἅγια συναισθήματα καί μεταρσιώνει τὴν ψυχὴ πρὸς τὰ πνευματικά καὶ θεία. Ἡ μουσικὴ εἶναι ἀπαραίτητη στὴ ζωὴ, μέ μιὰ διαφορὰ ὅμως, πῶς χρησιμοποιεῖται ἄλλοτε γιὰ τὴ πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ κατάρτισι καὶ ἄλλοτε γιὰ νὰ ὑ-

πηρετῇ ἀδυναμίες καὶ πάθη.

Ὅταν μάθουμε νὰ ψάλλουμε μέ σύνεσι καὶ κατανύξι, βοηθοῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τοὺς ἄλλους στὸ ἱερὸ ἔργο τῆς ψυχικῆς ἀνατάσεως. Ὅταν δὲν μποροῦμε νὰ ψάλλουμε οἱ ἴδιοι, ἤμποροῦμε νὰ ἀκοῦμε ἐκείνους πού ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ ψάλλουν μέ εὐλάβεια καὶ τέχνη.

Ἡ ψαλμωδία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ γλυκύτερο ἔργο στὴ λατρεία τοῦ Κυρίου. Εἶναι μίμησις τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀγγέλων πού τὸ ἔργο τους εἶναι ἡ ἀκατάπαυστη δοξολογία τοῦ Θεοῦ. Θὰ ἦταν εὐτύχημα, ἀν εἶχαμε πάντοτε καλοὺς καὶ πεπειραμένους ψάλτες στὴν Ἐκκλησία.

Ὅμως δὲν συμβαίνει αὐτό, καὶ ἡ λατρεία μας πολὺ ζημιώνεται. Εἰς τὰ χωριὰ μάλιστα δυσκολώτερον συναντᾶς καλοὺς ψάλτες καὶ θὰ χρειασθῇ μεγάλη προσπάθεια, γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε ψάλτες ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοι, πού ἀποτελοῦν τὸ πνευματικὸ στήριγμα τοῦ χωριοῦ, πολλὰς φορές δὲν γνωρίζουν νὰ ψάλλουν. Πόσο θλιβερό εἶναι τὸ φαινόμενο τῶν νέων, πού ἔχουν ὡραίες φωνές καὶ τραγουδοῦν καὶ διασκεδάζουν, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ψάλτες.

Ἡ μουσικὴ συνήθως δουλεύει στὴ ματαιοφροσύνῃ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν περιορίζει σέ μιὰ ἀπλὴ κοσμικὴ εὐχαρίστησι.

Ἡ ψαλμωδία τῆς Ἐκκλησίας μπαίνει στὴν ὑπηρεσία τῆς ψυχῆς καὶ ἐξυπηρετεῖ τὸν ὑψηλότερο σκοπὸ τῆς ζωῆς. Εἶναι ἓνας βοηθὸς στὸ δύσκολο ἀνέβασμα πρὸς τὴν ἀγιότητα τοῦ οὐρανοῦ. Μὲ τὸν τακτικὸ ἐκκλησιασμό, τὸ αὐτὸ μας θὰ συνηθίσῃ στὴν ἱερὴ ψαλμωδία καὶ θὰ ἔχωμε μεγάλη ψυχικὴ ὠφέλεια, γιατί ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ εἶναι ἀγνή καὶ ἀδολὴ τροφή τῆς ψυχῆς, ἀπαραίτητη γιὰ τὴν καὶ τὴν ἡθικὴ τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου.

Πατριὰ

Οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἡ ἀσκητικὴ ζωὴ, ἀλλ' ἡ ἐγκράτεια παθῶν, ἐπιστάσις τε λογισμῶν, καὶ διηρηκῆς πάλη πρὸς τοὺς ἀοράτους ἐχθρούς.

Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου

Μὴ ἐξουθενεῖ γέροντας, ἐὰν βουλευθῶσιν εἰσεῖν εἰς τὸν κόπον τοῦ μοναχικοῦ βίου· καὶ γὰρ ὁ Κύριος τοὺς περὶ τὴν ἐνδεκάτην οὐκ ἀπεβάλετο· οὐ γὰρ οἶδας μήποτε σκευὸς ἐκλογῆς ἐστὶν οὗτος.

Ἐφραίμ τοῦ Σύρου

Πατρὶ συνοικήσας πνευματικῶς καὶ ὠφελείας αἰσθανθεὶς παρ' αὐτοῦ, μηδεὶς σε χωρίζετω τῆς ἀγάπης αὐτοῦ καὶ συναυλίας· Μὴ κρίνης αὐτὸν ἐν τινι, μὴ κακολογήσῃς· ἐλεγχόμενος ἢ τυπετόμενος, μὴ δῶς ἀπὸν σοὶ τινι καταλαλοῦντα μὴ συνδυάσῃς τῇ λαιδοροῦντι τοῦτον, ἵνα μὴ ὀργισθῇ Κύριος ἐπὶ σοῦ, καὶ ἐξαλείψῃ σε ἐκ βίβλου ζώντων.

Θεοδώρου Ἐδέσσης.

Ἐπαρχιαυὰ Νέα

ΤΑ ΘΥΓΡΑΝΟΙΣΙΑ ΝΕΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΕΝ ΚΟΜΟΤΗΝΗ — ΘΡΑΚΗΣ

Ὁ Ἱερὸς ναὸς τῶν Γ.Ο.Χ. Κομοτηνῆς Θράκης Ἀγία Ἀναστασία ἡ Φαρμακολύτρια ἀπέκτησε τὴν θυγατέρα τῆς εὐρύχωρον καὶ περικαλῆ Ἱερὸν Ναὸν ἐν τῇ Γυναικείᾳ Ἱερᾷ Μονῇ πλησίον τοῦ Σιδηροδρομικοῦ Σταθμοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὁσίας Μητρὸς Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου. Ἀφ' ἐσπέρας τῆς 27ης Ἰουλίου ἀφίχθησαν ἐκ Δράμας οἱ Κληρικοὶ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος, Πρωθιερεὺς Μιχ. Ν. Σαβδόπουλος καὶ Ἰωάννης Χ. Διάκος καὶ εὐρέθησαν ἐνώπιον πλήθους προσκυνητῶν. Ἐκλείσθησαν αἱ θύραι καὶ ἐγένετο Λιτανεῖα περὶ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ψαλλόντων τῶν Ἱεροφαιτῶν. Ἐγένετο ἡ δέησις καὶ ἀνεγνώσθη ἡ νεομισμένη Εὐχή. Εἶτα ὁ π. Μιχαὴλ ἐσταύρωσε τρεῖς τὴν θύραν τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ εἰπὼν, «Ἐἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος ἀφιερῶται τὸ κτίριον τοῦτο εἰς τὴν Λατρείαν τῆς Γησιᾶς Ὁρθοδοξίας ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὁσίας Μητρὸς Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου». Κατόπιν ἐνεθρόνησε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς εἰς τὸ προσκυνητάριον, ἡκολούθησε Ἐσπερινὸς καὶ τὴν ἐπομένην θεία λειτουργία Ἀγιασμός. Κήρυγμα καὶ Λιτανεῖα καὶ Θεοῦ συνεργῶντος ἡ Ἑλληνικὴ Γησιᾶ Ὁρθοδοξία ἀπέκτησε καὶ δεῦτερον Ἱερὸν ναὸν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Εὐάνδρου Ἀκριτικῆς Θράκης καὶ θρησκευτικὸν καταφύγιον.

Θαῦμα τῆς Παναγίας Ραχῶν Ἰκαρίας κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Ἐφέτος τὴν 25 Μαρτίου κατὰ τὸ πέρασ τῆς ὁλονυχτίου ἀγρυπνίας εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ραχῶν Ἰκαρίας ἔλαβε χώραν τὸ ἀκόλουθον θαυμάσιον γεγονός: καθ' ἣν ὥραν ἐφάλλατο τὸ τροπάριον: «Ἄλλα τὰ χεῖλη τῶν ἁσέβων...» αἰφνης παρουσιάσθη μία λάμψις λευκὴ ὡς ὁ ἥλιος εἰς τοὺς ἀχράντους πόδας τῆς Θεοτόκου τῆς εἰκονιζομένης εἰς θαυματουργὸν μικρὰν καὶ παλαιὰν Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία εἶναι τοποθετημένη ἐδρὸς τῆς μεγάλης Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου τοῦ Ἱεροῦ Τέμπλου. Τὸ φῶς τῆς λάμψεως ἐπεξετάθη εἰς ὁλόκληρον τὸν χῶρον καὶ τῆς μεγάλης Εἰκόνης καὶ τελικὰ ἐσμικρύνθη ἡ λάμψις καὶ ἐσχημάτισε ἓνα λευκὸν ἄστρον μικρὸν ὡς κομβίον ἐπάνω εἰς τὴν πτέρυγα τοῦ Ἀγγέλου καὶ μετὰ παραμονὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἔσβυσε!

Ἐκπληκτοὶ καὶ ἐκθαμβοὶ οἱ προσκυνηταὶ ἐγονυπέτησαν καὶ σταυροκοποῦμενοι προσήχοντο ἐν θαθείᾳ κατανύξει λέγοντες «Χριστὲ καὶ Παναγίᾳ μας εἰ-

ρήγη γὰρ μᾶς φέρης». Οἱ αὐτόπται μάρτυρες εἶναι: ἡ γερόντισσα τῆς Μονῆς Θεοκτίστη, μοναχὴ καὶ οἱ Ἀργυρίου Στένος, Εὐαγγελία Φάκαρη, Καλλιόπη Τσαπαλιάρη, Εἰρήνη Καρούτσου, Εὐτυχία Παπαδοπούλου, Ἄννα Παπασήμου, Ἀργυρὸ Παπασήμου, Δέσποινα Σπανοῦ, Εὐαγγελία Πυρρή, Ἰωάννα Γαλλία, καὶ πλεῖστοι ἄλλοι.

Τὸ θαυμαστὸν γεγονός ἐγνώρισεν ἡ ἐκ τῶν ὡς ἂν μαρτύρων Εὐαγγελία Φάκαρη εἰς τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν καὶ παλαιμαχὸν ἀγωνιστὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Πατρίου Ἑορτασίου κ. Δημήτριον Μαυρογιάννην τῇ εὐλαβεῖ φροντίδι τοῦ ὁποίου περιήλθεν εἰς γνώσιν μας.

Δὲν ἔχομεν γὰρ εἰπωμέν τι ἡμῶν μόνον γὰρ ἀναφωνήσωμεν ἐν ἀκραδάντω πίστει: «Μέγας εἰ Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων Σου»!

ΠΟΤΑΜΙΑ — ΘΑΣΟΥ ΙΟΥΛΙΟΣ 1976

Μετὰ μεγάλης σεμνοπρεπείας ἐορτάσθη ἡ ἐτήσια μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων. Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσαν τρεῖς Ἱερεῖς μετὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἀμβροσίου Α. Νικηφορίδη. Τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἐορτῆς ἐκήρυξεν ὁ Αἰδεο. πατὴρ Μιχαὴλ Ν. Σαβδόπουλος, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐγένετο ἡ Ἱερὰ Λιτανεῖα ἐν μέσῳ πυκνοῦ Ἐκκλησιασματος. Προσκυνηταὶ προσήλθον ἐκ Δράμας καὶ Καβάλας. Τὴν Κυριακὴν πέντε Ἰουλίου ἐγένοντο αἱ βαπτίσεις τοῦ θήλειος τέκνου Κων/νου Ν. Διαλεχτοπούλου μὲ ἀνάδοχον τὴν Ἀργυρὴν Ν. Διαλεχτοπούλου ὀνομάσας αὐτὸ Μαρία, καὶ Ζὸν ὁ ἐγγονὸς τοῦ Ἀθανασίου Α. Ἀντωνίου μὲ ἀνάδοχον τὸν Δημήτριον Κουτλὴν ὀνομάσας αὐτὸ Ἀθανάσιον, ὁπὸ τοῦ ἐκ Δράμας πατρὸς Μιχ. Ν. Σαβδόπουλου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθηκόντως καὶ πρὸς ὅρσιν τυχόν παρεμνηνείων, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπῆχει τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔτυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐδῇ μοσιεύθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΛΟΓΟΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΩΣ

«'Ευ βαθέων» (Ψαλμ. ρυθ. 1)

Ὡσάν ναυαγὸς ποῦ ἔχει καταποντισθῇ εἰς πέλαγος βαθύ και τρικυμιώδες κράζει και ἱκετεύει ὁ Θεό-πενυστος Ψαλμωδός. Εἶναι αἰχμάλωτος και αὐτὸς και ὁ λαὸς του εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Οὔτε ναὸν ἔχουν ἐκεῖ διὰ νὰ προσφέρουν τὰς ὀρισμένας θυσίας, οὔτε ἐλευθερίαν διὰ νὰ λατρεύσουν τὸν Θεὸν τῶν πατέρων των. Τὰ δεινὰ και αἱ συμφοραὶ ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἔχουν ρίψει τοὺς ἐκπατρισμένους και αἰχμαλώτους εἰς βάθος θλίψεως πολλῆς. Αἰσθάνονται θαθεῖα τὴν ἐνοχλήν των. Ἡμάρτησαν ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. ἠθέτησαν τὰ προστάγματα του. Καὶ ἐκεῖνος παιδαγωγὸς ἄριστος «ἐπεσκέφθη ἐν ράβδῳ τὰς ἀνομίας αὐτῶν και ἐν μάστιγι τὰς ἀδικίας αὐτῶν (ψαλμ. πη' 33)». Ἄλλ' ὅχι δὲν ἀπεμάκρυνε τὸ ἔλεός Του αὐτούς. Τοὺς παρακολουθεῖ. Τοὺς προστατεύει και ἐκεῖ ποῦ εἶναι ἐξόριστοι και αἰχμάλωτοι. Παιδιὰ Του εἶναι. Λαὸς του ἀγαπημένος εἶναι. Τοὺς βλέπει ὅτι ἔχουν περιπέσει εἰς βάθος κακῶν. Ἀλλὰ συγχρόνως και τοὺς ἀκούει, πῶς «ἐκ θαθέων» τὸν ἱκετεύουν και τὸν παρακαλοῦν. Ἐάν τὰ δεινὰ και αἱ συμφοραὶ των ἦσαν πέλαγος βαθύ, ὅμως και ἡ προσευχὴ των ἔβγαινε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ὑπάρξεώς των. Ὁ ψυχικὸς των κόσμος εὐρίσκετο εἰς συνεχῇ ἀνάτασιν. Δὲν ἀκούετε τὸν προφήτην ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ λαοῦ τί λέει; «Ἐκ θαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου». Μὲ τὴν καρδίαν μου πονεμένην ἀπὸ τὰ πλήθη των δεινῶν κράζω πρὸς Σέ, Κύριέ μου. Ναί, πρὸς Σέ κράζω ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου και Σέ παρακαλῶ και Σέ ἱκετεύω. «Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς φωνῆς μου». Κάμε νὰ τελειώσουν τὰ θάσανά μου. Κράζω, κύριε. Δὲν θὰ με ἀκουῖς; «Ἐκ θαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου». «Ἐκ θαθέων...». Πόσες φορές και ἡμεῖς ἀδελφέ μου, ὑπὸ τὸ κράτος θλίψεως μεγάλης καταφεύγομεν εἰς τὸν Θεόν. Ὅπως ὅταν ἔχωμεν ἕνα πόνον σωματικὸν βογγᾶμε και ἀνακουφίζομεθα κάπως, ἔτσι και ὅταν ἡ ψυχὴ πονῇ, κράζει ἱκετευτικὰ πρὸς τὸν «δυνάμενον σώζειν», πρὸς τὸν παντοδύναμον Κύριον. Ἰσως ἡ κραυγὴ μας νὰ γίνεται ἀκουστή και ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἀλλ' ἐνδέχεται ἡ ἱκετευτικὴ κραυγὴ τῆς πονεμένης ψυχῆς νὰ εἶναι ἄφωτος, σιωπηλὴ, μυστικὴ. Ὡ, μὴ νομίσῃτε ὅτι δὲν ἀκούει και τὴν τοιαύτην ἐνδόμυχον κραυγὴν τῆς προσευχομένης ψυχῆς καρδιογνώστης. Τὴν ἀκούει και τὴν ἀμοίβει. Φθάνει μόνον νὰ εἶναι πράγματι δέησις «ἐκ θαθέων».

«Ἐκ θαθέων»! Νὰ συνδυάζεται ἡ προσευχή μας ἀπὸ θαθεῖαν συναίσθησιν των εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς. Νὰ εἶναι ἡ προσευχή μας θυμίαμα εὐώδες εὐγνωμονούσης ψυχῆς, ἡ ὁποία ἀναπέμπει ὁλοφύχους εὐχαριστίας πρὸς Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατὰ μυρίους τρόπους ἔχει ἐκδηλώσει τὴν πατρικὴν του πρὸς ἡμᾶς στοργὴν και ἀγάπην. Μία τέτοια «ἐκ θαθέων» τῆς ψυχῆς προσευχὴ δὲν εἶναι τυπικὴ ἐπανάληψις λέξεων και

φράσεων και προσευχῶν γνωστῶν. Εἶναι ἀνοιγμα, εἶναι ξεδίπλωμα τῆς ψυχῆς ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Ὁυρανίου Βασιλέως. Ἀπὸ τὸν θησαυρὸν δὲ τὸν ὅποιον ἔχει μέσα τῆς θησαυρίζει ἡ κάθε ψυχὴ, ἐξαρτᾶται τὸ ποῖόν και τὸ ποσὸν των αἰῶνων και των ὑμῶν ποῦ προσφέρει εἰς τὸν Κύριόν της. Καὶ ὅταν συμβαίνει κάποιο θλιβερόν περιστατικὸν νὰ κεντᾷ τὴν ψυχὴν, ὅταν ἐχθροὶ ὁρατοὶ ἢ ἀόρατοι μᾶς πολεμοῦν, ὅταν πόννοι και λύπαι, ἀδικίαι και ἀγωνίαι, ἀπειλαὶ και συκοφαντίαι, ἀσθένειαι και θάνατοι ποτίζουν μὲ πικρίαν ὡς κατάβαθα τὴν ἀδύνατον ὑπαρξίν μας, πολὺ περισσότερο ὅταν ἡ ἀμαρτία χύνη τὸ δηλητήριόν της εἰς τὴν ἀπρόσπεκτον ψυχὴν και τὴν ἀναστατώνει μὲ τὰς τύψεις και τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως, ὦ! και τότε πάλιν «ἐκ θαθέων» ἀναπέμπεται εἰς τὸν παντοδύναμον τοῦ κόσμου Κυβερνήτην ἡ θερμὴ τῆς ψυχῆς δέησις. Καὶ ἐκεῖνος ποῦ ἔχει δώσει τὴν ἐντολήν «κέκραξον πρὸς με, και ἀποκριθήσομαί σοι» (Ἱερ. μ' 3), ὅταν μᾶς βλέπῃ νὰ προσευχώμεθα ὄντως «ἐκ θαθέων», προθύμως εἰσακούει τὴν δέησίν μας και σπεύδει εἰς βοήθειάν μας, και μᾶς παρηγορεῖ και μᾶς χαροποιεῖ και μᾶς ἐμψυχώνει. Καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θερμὴ ἀναπέμπεται μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ προσευχή, ἔρχεται τώρα ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ὡς δρόσος οὐρανία, ὡς παρηγορία θεϊκὴ. Καὶ ἡ ψυχὴ ποῦ μέχρι πρὸ ὀλίγου ἔδεδετο και παρεκάλει και ἱκέτευε, τώρα εὐχαριστεῖ, δοξολογεῖ «ἐκ θαθέων», ἀφοῦ θαθεῖα, πολὺ θαθεῖα ἐδέχθη τὸ δῶρον τῆς θείας εὐλογίας και χάριτος.

Φίλη ψυχὴ, διατί και σὺ δὲν ἀναπέμπεις «ἐκ θαθέων» τὴν δέησίν σου, τὴν εὐχαριστίαν και τὴν δοξολογίαν σου πρὸς τὸν Θεόν; «Ἐκ θαθέων» ἀνύμνησαν τὸν Κύριον Προφῆται και Ἀπόστολοι, Μάρτυρες και Ὁμολογηταί, Πατέρες και διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. «Ἐκ θαθέων» τῆς ψυχῆς τῆς μεγάλυνε τὸν Κύριον ἡ Θεοτόκος. «Ἐκ θαθέων» ἡ Ἐκκλησία τὸν Χριστοῦ προσφέρει διὰ των λειτουργῶν της ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου «δεήσεις και ἱκεσίας και θυσίας ἀναιμάκτους ὑπὲρ παντὸς τοῦ λαοῦ». «Ἐκ θαθέων» Ἄγγελοι και Ἀρχάγγελοι, Χερουβεὶμ και Σεραφεὶμ, ἀναπέμπουν ἀσίγητον τὴν δοξολογίαν. Ποία εὐτυχία και χαρὰ, ἔάν και ἡμεῖς «ἐκ θαθέων» δοξάζομεν, ὑμνοῦμεν και παρακαλοῦμεν τὸν κύριον. Ἄξιον και δίκαιον εἶναι καὶ ἡμεῖς, Κύριε, «ἐκ θαθέων» νὰ Σέ ὑμνοῦμεν και εὐλογοῦμεν και εὐχαριστοῦμεν και προσκυνοῦμεν μαζί με τὸν οὐράνιον ἀγγελικὸν κόσμον, μαζί με τὰ πνεύματα των ἐν οὐρανῷ τετελειωμένων ἁγίων. Δίδε μας τὴν χάριν Σου νὰ κατανοοῦμεν ὁλοὲν και περισσότερο τὸ ἄπειρον μεγαλεῖον Σου, ὥστε ταπεινοὶ λάτρεις τῆς θείας Μεγαλωσύνης Σου, θαυμασταὶ τῆς ἀπείρου δυνάμεως και Σοφίας Σου νὰ Σοῦ προσφέρωμεν «ἐκ θαθέων» εὐγώμονα δοξολογίαν ὑπὲρ ὅλων των θαυμασιῶν Σου. Ἀλλά, Κύριε, ἐπειδὴ μᾶς περιβάλλουν θλίψεις

Ἑγκαίνια

Τὴν 1 Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἐγένοντο ἐν πάσει μεγαλοπρεπείᾳ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταμπωρίων ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος Γεροντίου, Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας Παΐσιου, Θαυμακοῦ καὶ Φθιώτιδος Καλλινίκου καὶ Μεγαρίδος Ἀντωνίου, συμπαραστατουμένων ὑπὸ πλειάδος Κληρικῶν.

Τὴν 6 Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἐγένοντο κατὰ παρόμιον τρόπον τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοδημένου μεγαλοπρεποῦς Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς Βαρνάβα - Ἀττικῆς, τοῦ Σεβασμιωτάτου Παΐσιου, ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος Γεροντίου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας Παΐσιου.

ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τῶν κατωθι Ἱερῶν Ναῶν:

1) Τὴν 28 Ἰουνίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀχλαδιάς Κοζάνης συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Εὐθυμίου Ὀρφανοῦ καὶ Αἰδεσιμωτάτου Ἰωάννου Τσαουσιῆ Φλωρίνης.

2) Τὴν 30 Αὐγούστου, τῆς Ἁγίας Τριάδος Ἀλμοροῦ συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Θεωνᾶ Φαρσάλων — Πανάρετου Δρακοσπηλιδῆς καὶ Αἰδεσιμωτάτων Γεωργίου Βέλλου καὶ Ἠλία Λαμίας.

Τὴν 11ην Ἰουλίου π. ἡ. εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Ἁγίων Ἀναργύρων Τορόντο—Καναδᾶ, ἐγένετο ἡ βάπτισις τοῦ τριακονταετοῦς Πεντηκοστιανοῦ (Προτεστάντου) νέου, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν τρίτην κατάδυσιν ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἰάκωβος. Τὸ μυστήριον ἐτέλεσεν ὁ ἐφημέριος τοῦ ὡς ἄνω ἱεροῦ Ναοῦ ἱερομόναχος Χριστοφόρος Ἀγγελόπουλος, εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καναδᾶ κ κ Ἀκακίου.

καὶ ἀνάγκαι πολλαί, ἡ δὲ ἀδύνατος ψυχὴ μας κλυδωνίζεται εἰς τὸ πέλαγος τῶν δειγῶν, ἄκουε εὐμενῶς καὶ τὴν «ἐκ θαθέων» προσφερομένην σοι δέξαι. Καὶ πανάγαθος, ὅπως εἶσαι, καὶ φιλόανθρωπος καὶ πολυεὐσπλαγχνος, δίδε μας, Κύριε δίδε μας ἀναφυγὴν ἀπὸ τῶν θλιβερῶν, ἀνάπαυαν ἀπὸ τῶν δειγῶν, ἄφεςτιν τῶν ἀμαρτιῶν, χαρίζων θαθεῖαν καὶ ἀναφαίρετον τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐλογίαν Σου, διὰ τὴν ὅποιαν «ὁ λαός Σου καὶ ἡ Ἐκκλησία Σου ἱκετεύουσι Σε». «Ἐκ θαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε, Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου». Ἀμήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικά ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δαταληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστάς χρηματικῶν καὶ Ὑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Λ)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριδόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Να προσέξουν οι γονείς

Καθημερινόν τὸ θέμα πού εἶναι συγχρόνως καί πρόβλημα. Ἡ ἐπίδρασις τῆς τηλεόρασεως εἰς τὰ παιδιὰ τῆς μικρᾶς ἡλικίας. Κάτι δηλ. πού συχνά πολλοί αὐτε καν τὸ υποψιάζονται. Ἐχουν τὴν ἀφέλειαν ἢ τὴν ψευδοίσθησιν ὅτι τὸ μικρὸ παιδί δὲν καταλαβαίνει καί δι' αὐτὸ δὲν ἐπηρεάζεται. Ἀπὸ σχετικὴν συζήτησιν μεταφέρωμεν μερικὰς ἀπόψεις. Μία ἐκπαιδευτικὸς ὑπεγράμμισε:

«Βρίσκω ὅτι στὰ παιδιὰ — ὅσο μικρότερα τόσο χειρότερα — αὐτὰ τὰ θέματα κάνουν μεγάλο κακὸ γιατί μπαίνει κατὰ κάποιο τρόπο στὸ ὑποσυνείδητό τους ὅτι δοῦν, πού ἐμεῖς δὲν ξέρουμε καθόλου τί εἶναι αὐτὸ καί πῶς τὸ εἰσπράττουν ἐκεῖνα. Ἀπλῶς μπαίνει αὐτὸ πού βλέπουν καί φωλιάζει μέσα τους. Καί μεγαλώνοντας ἔχουν ὀρισμένους ἀντιδράσεις τίς ὁποῖες ἴσως καί τὰ ἴδια δὲν ξέρουν γιατί τίς ἔχουν καί οἱ ὁποῖες εἶναι τὸ καταστάλαγμα αὐτῶν πού τοὺς ἐντυπωσίασαν σὲ μιὰ ἡλικία μικρότερη.»

Κάποιος ἄλλη πρόσθεσε: «Ὅσο μεγάλο κακὸ ἔμπορεῖ νὰ κόνῃ στὸ παιδί ἓνα κακὸ θέαμα! Ὁ μεγάλος στὸ κάτω κάτω ἔχει τὴν κρίσι γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ τὸ κακὸ. Πολλὰς φορές ἐμεῖς βλέπουμε ἓνα θέαμα ἀκόμα καί γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ὥρα μας. Τὸ παιδί ὅμως ρουφᾷ σάν σφουγγάρι τὰ πάντα. Καθὼς δὲ δὲν ἔχει ἀνεπτυγμένη κρίσι, δὲν ἔχει καί ἐμπειρίες γιὰ νὰ συγκρίνῃ καί ν' ἀπορρίψῃ. Δὲν ἔχει κριτικὴ ἱκανότητα».

Πανθομολογοῦμενα πλέον ἀπόψεις καί πρέπει ἰδιαίτερως νὰ προσεχθοῦν ἀπὸ ὅλους τοὺς γονεῖς πού ἐνδιαφέρονται καί πονοῦν διὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν τῶν.

Ἡ Ψυχὴ

Τὸ θέμα «τουρισμός» ἀσπασχεῖ ὄχι ὀλίγον τοὺς ἀρμόδιους. Μὲ τὸν τουρισμόν, λέγουν, γνωρίζουν οἱ Ἕνοι τὴν χώραν μας καί ἡ γνωριμία αὕτη διαμορφώνει εὐνοϊκὴν τὴν κοινὴν γνώμην τοῦ ἔξω κόσμου διὰ τὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὸν τουρισμόν παρέχεται ἐργασία εἰς πλῆθος ἀνθρώπων. Ξενοδοχεῖα, ἐστιατόρια, γραφεῖα ταξιδίων, διάφορα κατστήματα κερδίζουν ἱκανοποιητικὰ ποσὰ ἀπὸ τὸν τουρισμόν. Εἰσφέρει λοιπὸν συνάλλαγμα μὲ τὴν εἰσδοὺν τῶν διαφόρων περιηγητῶν εἰς τὴν ὡραίαν χώραν μας. Ἄλλοι εὐρίσκουν καί τὰ τρωτὰ τοῦ τουρισμοῦ. Εἶναι περιοχαί, λέγουν, εἰς τὰς ὁποῖας δὲν εὐρίσκει κανεὶς θέσιν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα ἀλλ' οὔτε καὶ τρόφιμα, διότι τὰ ἀπορροφῶν οἱ Ἕνοι. Συγχρόνως ἔχουμεν εἰς τὰς περιοχὰς αὐτὰς ὕψωσιν τῶν τιμῶν εἰς βάρος τοῦ βιοπαλαιστοῦ λαοῦ. Συγχρόνως διὰ νὰ ἱκανοποιῶμεν τὰς ποικίλας ἀνάγκας τῶν περιηγητῶν, εἰσάγουμεν ἄρκετὰ εἶδη ἀπὸ τὸ ἑξωτερικόν, συνεπῶς ἐξάγομεν συνάλλαγμα καί ἐπομένως τὸ κέρδος μας ἀπὸ τὸν τουρι-

σμόν δὲν εἶναι ὅσον φαίνεται.

Ὅμως ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν, ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ τουρισμός ἀντιμετωπίζεται ὡς ἐπιχειρήσις οικονομικὴ. Ἀλλὰ ὁ τουρισμός ἔχει καί τὴν πνευματικὴν του πλευράν, ἢ ὅποια ὅλους ἰδιαίτερως πρέπει νὰ μᾶς ἀσπασχολήσῃ. Οἱ διᾶφοροι περιηγηταί, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καί πληθύνονται, ἔρχονται ἐδῶ μὲ τὰς ἰδέας τῶν, μὲ τὰς συνηθείας τῶν, συχνὰ μὲ τὴν ἀπιστίαν τῶν, ὄχι σπανίως μὲ τὸν «ἀμοραλισμόν» τῶν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπιδρῶν ὄχι καλῶς εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἰδικῶν μας ἡθῶν. Ἐχομεν περιοχὰς εἰς τὰς ὁποῖας ἡ νεολαία μας ἔχει τραυματισθῇ ἠθικῶς βαρύτερα ἀπὸ τὴν εἰσβολὴν τῶν Ἑένων. Καί αὐτὸ νομίζομεν εἶναι τὸ βασικώτερον πού πρέπει νὰ προσεχθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τουρισμός. Διότι περισσότερον ἀπὸ τὸ χρῆμα διὰ τὸν τόπο μας σημασίαν ἔχει ἡ ψυχὴ. Καί πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν Χριστιανικὴν ψυχὴν μας.

Ἐγκλημα κατὰ συρροήν

Ἀπὸ ποίους, ἀπὸ τοὺς ἀλλοδαπούς, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται ὡς περιηγηταί, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι τυχοδιώκται καί ἀληταί. Ἀστυνομικὴ ἀνακοίνωσις πληροφορεῖ ὅτι: «Σημαντικὴ ὑπῆρξεν ἡ συμμετοχὴ τῶν ἀλλοδαπῶν εἰς ὀρισμένα ἀδικήματα, τὰ ὁποῖα ἐβεβαιώθησαν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας κατὰ τὸ 1973 — ὡς εἶναι τὰ ναρκωτικά ἢ νομοθεσία περὶ ἐθνικοῦ νομισματός, αἱ πλαστογραφίαι, αἱ ἀπάται, ἡ ἐπαιτεία καί ἡ ἀλητεία. Φυσικὰ θὰ ὑπῆρξεν καί ἄλλα ἀδικήματα, μὲ δρόστας τοὺς ἀλητοτουρίστας, καί τὰ ὁποῖα δὲν περιήλθον εἰς γνώσιν τῆς Ἀστυνομίας. Λοιπὸν τί τοὺς θέλουμε κατὰ τέτοιους τουρίστας; Δικαιολογούμεν δὲ εἶναι ἡ ἀγανάκτησις ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος, ἢ ὁποῖα γράφει πῶς «ὅτι χεῖρισαν εἰς ἐγκληματικὴν δραστηριότητα τὰ μεταφέρουν αὐτοὶ οἱ ἀλητοτουρίσται εἰς τὴν Ἑλλάδα». Καί προσθετεῖ: «Δὲν ἄρκει νὰ ληφθοῦν κατόπιν μεθοδικῆς μελέτης τοῦ θέματος, δραστικὰ μέτρα ὥστε νὰ ἐκριζωθῇ ἐπὶ τέλους αὕτη ἡ μάστιξ τῶν γυμνοπόδων καί ρυπαρῶν ἀνθρωποειδῶν, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν μεγίστην ζημίαν εἰς τὸν τουρισμόν μας, ἀλλὰ καί εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν γενικώτερον».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφερθεῖσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προσερίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Γκ τῶν Γραφείων)